

„Isten országát keressétek!”

Papszentelés Egerben

Ternyák Csaba egri érsek június 18-án, az egri főszékesegyházban áldozópappá szentelte Michele Gervasoni, Hágen Pál Tamás, Herbst Ádám, Kerekes Gábor, Péter Vilmos és Carlos Sírer Melis diakónusokat. Őket mutatjuk be a 6–7. oldalon.

Fotó: Lambert Attila

Erdő Péter bíboros, prímás előadása a Salkaházi-esték sorozat keretében
2. oldal

Huszonöt éve indult újra a katolikus iskola Sárováron
8. oldal

Tovább is kell bírni Ivancsó Bazil, a sportzarándok
11. oldal

Pázmányos régészek sikere
12. oldal

Ellenszélben is hirdetni kell az evangéliumot

Papszentelés Győrben

A győri Nagyboldogasszony-székesegyházban június 18-án Veres András megyéspüspök áldozópappá szentelte Fülöp Tamást és Licz Csaba Zsoltot. A szenteltek a velük készült beszélgetések alapján mutatjuk be olvasóinknak.

(Folytatás a 3. oldalon)

„Te fogsz nekem szolgálni”

A 95 éves Kerényi Lajost hetvenéves papi évfordulóján köszöntjük

Két évfordulót is ünneplünk: Kerényi Lajos atya 95. születésnapját, amely június elsején volt, és 70 éves papi jubileumát, melyet a június 25–26-i hétvégén ünnepel. Nemcsak a számok miatt különlegesebb ezek az évfordulók. Lajos atya fiatalon megélt háborút, fogságokat, rengetegszer került életveszélybe, a kommunizmus idején pedig folyamatos zaklatásnak volt kitéve. Elhivatottsága és a belőle sugárzó életerő ennek ellenére végigkísérte az életét. Hét évtizedes papi szolgálatában megkapta azt a kegyelmet, hogy teljesülhetett a szentelésére választott jelmondata: rengeteg lelket kapott az Úristentől, fiatalokat, beteget, haldoklókat.

– Mikor kapott hívást a papságra?

– 95 életév és 70 év papi szolgálat egy valóságos divina commedia. Nagyon korán kiválasztott a Jóisten. Először mindig ő szólítja meg az embert. A meghívás kilencéves korban történt. Almásfüzitőn születtem, ott csak vasárnapként volt szentmise. Egyszer, amikor kis ministránsként a plébános urat vártuk a szomszéd faluból, volt egy látomásom: nem az atya jött, hanem maga Jézus. Egyenesen hozzám lépett, senki másra. Fogta a nagy piros misekönyvet, odahozta hozzám, nekem adta, és azt mondta: „Ezentúl te fogsz nekem ministrálni.”

(Folytatás a 9. oldalon)

Az Istenhez vezető úton

Pasaréti templombúcsú

A budapest-pasaréti Pádai Szent Antal-templom június 12-én és 13-án tartott búcsúját a másodnapos ünnepi szentmisét Veres András győri megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) elnöke mutatta be.

A pasaréti templombúcsú június 12-én a Szent Antal-ereklje ünnepélyes kihelyezésével és vespérral kezdődött.

(Folytatás a 11. oldalon)

Mértékadó
Kultúra • Tv-és rádióműsor
2022. június 27. július 3.

Beszélgetés Mező Misi énekes-zeneessel
Ignác, a Jelték közösség vezetője
Egyszeres reflexió egy „szász” muzsikusról
Film: A játszmá

ISSN 0133-1205

22026

9 770133 120548

Ők az emberiség emlékezete

Június 1-jén a Szentatya sorozatban a tizenkettedik katekézést tartotta az öregségről. A 71. zsoltárt elemezve rámutatott, hogy meg kell változtatnunk társadalmunk viselkedését az idősekkel szemben, mélyreható reformra van szükségünk, vissza kell adnunk az öregkor méltóságát. Ferenc pápa teljes katekézisének fordítását adjuk közre.

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

Az idős ember gyönyörű imája, melyet az imént hallott 71. zsoltárban találunk, arra sarkall bennünket, hogy gondolkodjunk el az öregség állapotára jellemző erős feszültségről: amikor a fáradozásokon való túljutásra és a kapott áldásokra való emlékezés a hit és a remény próbájává válik. A próbatételt már maga az a gyengeség jelenti, amely az öregkorba való átlépés törekvésével és sebezhetőségével együtt jár. És a zsoltáros – egy idős ember, aki az Úrhoz fordul – kifejezetten megemlíti, hogy ez a folyamat elhagyásra, megtevesztésre, visszaélésre és erőszakosságra ad alkalmat, melyek időnként rázúdulnak az idős emberre. Ez a hitvétség egyik formája, amelyre társadalmunkban specializálódtunk. Így igaz!

A leselejtezés társadalmában, ebben a leselejtezéssel kultúrában az időseket félreállítják, és ők ilyen dolgokat szenvednek el. Nincs hiány olyan emberekből, akik kihasználják az idősek életkorát, hogy ezerféleképpen becsapják és megfélemlítsék őket.

Gyakran olvasunk az újságokban vagy hallunk híreket olyan idős emberekről, akik gátlástalanul rászédnek, hogy megszerezzék megtakarításaikat; vagy akiket védelem és gondozás nélkül magukra

hagynak; vagy akiket megverte sértetnek és megfélemlítene, hogy lemondjanak jogaikról. A családokban is – és ez súlyos! – előfordulnak ilyen kegyetlen ségek. Az időseket eldobják, bedugják őket az idősek otthonába, a gyermekeik nem látogatják őket, vagy ha mégis, akkor is évente csak pár-szor. Az időseket a létezés sarkába állítják. És ez megtörténik: ez történik ma, ez történik a családokban, ez történik állandóan! El kell gondolkodnunk ezen!

A társadalom egészségének iparkodnia kell, hogy gondoskodjon az öregekről – ők a mi kincsünk –, akik egyre többen vannak, mégis gyakran annál elhagyottabbak.

Amikor arról hallunk, hogy az időseket megfosztják önrendelkezésüktől, biztonságuktól, sőt még otthonuktól is, megértjük, hogy a mai társadalom idősekkel szembeni ambivalenciája nem alkalmi vészhelyzetek problémája, hanem a világunkat mérgező leselejtezéssel jellemző kultúrának az egyik jellemzője. A zsoltárban szereplő idős férfi Istennek vallja meg keserűségét: „El-lenségeim megszólalnak, szemmel tartanak, ellenem beszélnek. Azt mondják: »Elhagyta az Úr, úzzétek, fogjátok el,

hisz senki sincs már, aki pártját fogná!«” (Zsolt 71,10–11). A következmények végzetesek. Az öregkor nemcsak a méltóságát veszti el, de még abban is kételkedik az ember, hogy érdemes-e tovább élnie. Így mindannyian hajlunk arra, hogy elrejtjük sebezhetőségünket, eltitkoljuk betegsége-

günket, korunkat és öregségünket, mert attól félünk, hogy ezek méltóságunk elvesztésének előszobáját jelentik.

Tegyük fel magunknak a kérdést: vajon emberi dolog-e ezt az érzést kiváltani?

Hogyan lehetséges, hogy a modern civilizáció, mely annyira fejlett és hatékony, annyira kényelmetlenül érzi magát a betegséggel és az öregséggel szemben, elrejtje a betegséget, s elrejtje az öregséget?

Hogyan lehetséges, hogy a politika, mely annyira elkötelezett a méltóságteljes továbbélés határainak meghatározása mellett, érzéketlen az idősekkel és a betegekkel való

szeretetteljes együttélés méltósága iránt?

A zsoltárban hallott öregember, aki vereségnek látja öregségét, újra rátalál az Úrba vetett bizalomra. Érti, hogy segítségemre! Valljanak szégyent, kik veszemre törnek, és pusztuljanak el! Akik bajt hoznak rám, azokat érje szégyen és gyalázat!” (Zsolt 71,12–13).

halandó élet példázata iránt, melyet a maga teljességében kell megőrizni. Majd így imádkozik: „Istenem, ne maradj távol tőlem, Uram, siess segítségemre! Valljanak szégyent, kik veszemre törnek, és pusztuljanak el! Akik bajt hoznak rám, azokat érje szégyen és gyalázat!” (Zsolt 71,12–13).

A szégyennek ugyanis azokat kellene érnie, akik kihasználják a betegséggel és öregséggel járó gyengeséget. Az ima megújítja Isten hűségének és áldásának ígéretét az idős ember szívében. Az idős ember újra felfedezi az imát, és tanúságot tesz annak erejéről. Jézus az evangéliumokban sosem utasítja el a segítségre szorulókat imáját.

Gyengeségünk felhívja az idősek megtanítgatására a többi korosztályunkat, hogy mindannyiunkra rá kell hagyatkoznunk az Úrra, és kérnünk kell az ő segítségét.

Ebben az értelemben valamennyiünknek tanulnunk kell az öregektől: igen, az öregségnek van egy ajándéka, mégpedig az, hogy rá kell hagyatkoznunk mások gondoskodására, kezdve magával Istennel.

A törekénységnek van tehát egy „tanítóhivatala”, ezért ne rejtjük el törekényégünket, ne! A törekénységnek van egy „tanítóhivatala”: az öregség az emberi élet teljes időtartama alatt képes hitelesen emlékeztetni bennünket.

Ne rejtjük el öregségünket, ne rejtjük el az öregséggel já-

ró gyengeségeket! Ez a tanítás mindannyiunknak szól.

Ez a tanítás döntő fontosságú horizontot nyit civilizációnk reformjához. Ez a reform ma már elengedhetetlenül szükséges az egymással való együttélés érdekében. Az idősök marginalizálása, mind fogalmilag, mind gyakorlatilag, az élet minden szakaszát megrenti, nem csak az öregkorét. Ma mindannyian gondolhatunk a családunkhoz tartozó idősekre: hogyan kapcsolódunk hozzájuk, megemlékezem-e róluk, meglátogatom-e őket? Megteszek-e mindent, hogy semmiben se szenvedjenek hiányt? Tisztelem-e őket? Az idősebbeket, akik a családban vannak, az anyámat, apámat, a nagypapámat, apámat, a nagypapámat, a nagybácsikat, nagynéniket, a barátainkat, kitöröltem az életemből? Vagy felkeresem őket, hogy bölcsességet, életbölcsességet merítsek belőlük?

Ne feledd, te is leszel idős! Az öregség mindenkit elér. És ahogyan szeretnéd, hogy öregkorodban bánjanak veled, úgy bánj ma te is az idősekkel! Ők a család emlékezetét, az ország emlékezetét jelentik.

Vigyázzatok az öregekre, a bölcsesség kincses táraira!

Adja meg az Úr az Egyházhoz tartozó időseknek e fohásznak és e provokációnak a nagylelkűségét! Ez az Úrba vetett bizalom fertőzőn meg bennünket! S ez szolgálja mindannyiunk javát, az övéket, a miénket és gyermekeinkét!

Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican.va

A jog működéséhez szükség van bizonyos világnézeti és erkölcsi alapokra

Erdő Péter bíboros, prímás előadása a Salkaházi-esték sorozat keretében

Vallás és Egyház a világi államban címmel tartott előadást Erdő Péter bíboros, prímás június 15-én, szerdán a budapesti D50 kulturális központban, a Salkaházi-esték sorozat keretében.

A főpásztor értekezésében hosszan és alaposan elemezte a vallás és az Egyház világi államban betöltött szerepét, helyzetét. A kimerítő történelmi visszatekintést is tartalmazó előadásban a bíboros felidézte: a jognak, az erkölcsnek és a vallásnak valamiféle szerves kapcsolata a nyugati társadalmakban egészen a felvilágosodás koráig jellemző maradt.

A nagy törvénykönyvek – Hamurabitol Justinianuson át az újkorig – elhelyezték az emberi közösséget a kozmoszban, vallásilag legitímálták a törvényhozót és a szabályokat – folytatta.

Erdő Péter kitért a jog természetes erkölcsstől való elszakadásának jelenségére, mely által a vallás, az Egyház, sőt a világnézet és az állam viszonya alapvető problémává vált. Ez az a kérdés, amelynek tisztázásán máig sokan fáradoznak. A bíboros előadásában taglalta azt is, hogy működőképes-e a jogrendszer önmagában, más társadalmi normarendszerektől

elszakítva, és felidézte a szocialista típusú jogrendek problémáit, a „szocialista erkölcs” kérdését.

„A jog működéséhez szükség van bizonyos világnézeti és erkölcsi ala-

tesz lehetővé az Abszolútummal, a Mindenhatóval, aki a világmindenséghez képest mint Teremtő jelenik meg, akinek igéje (a logosz), bölcsesége átjárja a világot.

A jog működéséhez szükség van bizonyos világnézeti és erkölcsi alapokra, amelyek egy társadalomban viszonylag széles körben elfogadottak. Az is igazolódott történelmileg, hogy az állam pusztán hatalmi eszközökkel ezeket nem tudja létrehozni” – tette hozzá.

A vallás – mondta el később –, sajátosan pedig a zsidó és a keresztény vallás nem egyszerűen morális szabályok gyűjteménye, hanem sokkal több ennél. Személyes kapcsolatot

A főpásztor előadása végén kifejtette: számára keresztény teológusként a keresztény hit szerinti Gondviselés, a providentia bizonyos szempontból hasonlóan tűnik más vallások teológiai felvetéseivel, így például a „nagy folyó” gondolatához, de ezeknél sokkal személyesebb. „A zsidó-keresztény örökség tartalmazza azt a meggyőződést, hogy a világmindenség mögött egy

személyes és jóindulatú alkotó áll, és hogy ez az Abszolútum kinyilatkozta önmagát, kommunikálni akar az emberrel. Mindez pedig túl azon, hogy bizonyos alapvető erkölcsi szemléletet közvetít, ad még valamit, ami talán még ennél is fontosabb: bizalmat az egyén és a közösség számára.

Bizalmat ad abban, hogy bár a saját megismerő képességünk a valóság teljességével nem tart lépést, a számunkra szükséges ismeretekhez és felismerésekhez újra és újra eljuthatunk. Megismerésünk gyengesége tehát nem ad okot arra, hogy feladjuk az igazság keresését és a törek-

vést a valóságnak megfelelő, helyes cselekvésre.”

A Salkaházi-esték előadás- és párbeszéd-sorozatát az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye és a Szociális Testvérek Társasága indította el még 2020-ban. A sorozatot a világvándorlás miatt ideiglenesen fel kellett függeszteni, csak idén május 11-én kezdődött újra Barsi Balázs ferences szerzetes, hitészónok, teológus A tét az ember megváltoztatása című előadásával.

Mészáros Erika/
Esztergom-Budapesti
Főegyházmegye
Fotó: Lambert Attila

Ellenszélben is hirdetni kell az evangéliumot

Papszentelés Győrben

(Folytatás az 1. oldalról)

Az ő odahajlásával, odafigyelésével

Egy kisvárosban a bérmlkozás után néhány fiatal elhatározta, hogy együtt maradnak, és ifjúsági hittant

szerveznek maguknak. Különböző középiskolákat választottak, többen nem is szülővárosukban. Szétszóródtak hát, de megmaradt közös pontnak a templom, a hittan. A közösségből három fiú a győri szeminárium papnövendéke lett. Egyikük, Fülöp Tamás most ünnepelte a pap-pá szentelését.

Mosonmagyaróváron, a Szűz Mária Királynő és Szent Gotthárd Plébánián nem volt ifjúsági közösség. Az általános iskola végzős osztályaiba járókat a hitoktató, Sebőkne Palme Éva készítette fel a bérmlkozásra. Nem az iskolában tartották a találkozót, hanem a plébánián, délutánonként. „Ennek eleve megvolt a hangulata, ami megérintett

minket. Éva néni is sokat jelentett nekünk. Szerettünk együtt lenni, barátságok szövődtek” – meséli Fülöp Tamás. Így határozta el, hogy a szentség vétele után is folytatják a hittant, és nem szakadnak el egymástól. Középkorúak voltak számukra a közösségi élet. Együtt köszöntötték a név- és a születésnapokat, zárandoklatot tettek Rómába, együtt vettek részt a vasárnapi szentmiséken. Fontos lépés volt az életükben, amikor Bodó Zoltán lett a plébános. Ő felkarolta a fiatalokat, keretet adott a találkozóiknak. Tamást elkezdte bevinni az oltár körüli szolgálatba, és mindig a rendelkezésére állt, amikor a fiatalember beszélgetni szeretett volna. „Csak fokozatosan mertem szóba hozni, hogy úgy érzem, megszólított az Ursten, és a papi hivatást szeretném választani.”

Tamás a neves győri Révai Miklós Gimnáziumban tanult. Osztálytársainak hamar fel tűnt, hogy a szabadidejében sokat van a templomban. Így fogalmaz középiskolás éveivel kapcsolatban: „A felnőtté válás útján lévő fiatalok voltunk. Engem mindig megtartott valami, hogy ne essek végletekbe. Tudtam a kötelességemet, szerettem tanulni, jól is ment. Jó közösség volt az osztályunk, meghatározó barátságokat hozok onnan. Megnyíltak az emberek, amikor elmondtam, milyen hivatásra szólít az Úr. Nagyon jó beszélgetéseink voltak. Néhányuk életének része volt a hit keresése. Ők kérdésekkel rohamozták meg.”

Érettségi után Tamás el kezdte a tanulmányait a papnevelő intézetben. „Ahogy a szemináriumba kerültem, túlláttam a saját plébániánk határain, elkezdtem megismerni az egyházmegyét. Megerősítettek a filozófiai, teológiai tanulmányok. Színes társaság voltunk, adódtak nehézségek, súrlódások is, de ezt mindig át tudtuk hidalni, mert tudtuk, hogy van, ami nagyon mélyen összeköt bennünket: a hivatástudat, az Istentől való megérintettség.” Amikor Tamást Rómába küldték tanulni, már kispaptársakkal kötött barátságok kísérték. A Német-Magyar Kollégiumban élt, a Pápai Gergely Egyetemen tanult. „Kanyar és emelkedő” – így írja le az Örök Városba kerülését. A folytonoságot és a szilárd alapot jelentették számára a kapcsolatai, hitét és látásmódját tovább formálták a tanulmányai. Az elmúlt tanévet diakónusi gyakorlaton töltötte, Tatán. Itt belélt a városi és a falusi pasztorációba egyaránt, mert a plébániához, ahol szolgált, őt falu is tartozik. Foglalkozott idősekkel, fiatalokkal. Két általános iskolában tanított hittant, ő készítette fel az elsőáldozókat és a bérmlkozókat. „Nyitottságot tapasztaltam, úgy éreztem, örülnek, hogy az Úr szolgálja ott van velük. Látják a lelkesedésemet, és átérzik azt is, milyen nehézségekkel küszködöm, miben kell még fejlődnöm, mit kell még tanulnom” – összegzi egy gazdag év tanulságait.

Tamás a papszentelés után folytatja a tanulmányait Rómában, licenciátusra készül.

„Mózes a nép kéréseit, imáit, dicsőítését közvetítette Isten felé, és Isten áldását, üzenetét, vizsgálását vitte a nép közé. Én is szeretném fenntartani a kapcsolatot az emberek és a Jóisten között. Az eszményem egyfajta Krisztus-központú papság. Ezt fejezi ki a szentelési jelmondatom is: „Óáltala, Óvele és Óbenne.” Minden szolgálatot Krisztus urunk módján, az ő szeretetével, odahajlásával, odafigyelésével és igralmasságával szeretnék papként megélni.”

Félelem és kétségek nélkül

Licz Csaba tizenhét, ferencesként eltöltött év után jelentkezett a győri szemináriumba. Hosszú út van mögöt-

te, holott a papi hivatás gondolata már tizenöt évesen foglalkoztatta. „Nyolcadikos koromban olyan plébános került a falunkba, aki felkarolta az ifjúságot. Nagyon megfogott, ahogyan papi hivatását élte. Azt mondtam a Jóistennek, én

is el tudnám így képzelni az életemet.” Csaba látta maga előtt az újtát, azt tervezte, hogy jelentkezni a gyulafehérvári szemináriumba, amikor ferences szerzetesekkel találkozott. Érettségi után így jelentkezett az Erdélyi Ferences Rendtartományba, itt indult el a hivatástörténete, 2001-ben. Már örökfogadalmas volt, amikor 2018-ban úgy döntött, elhagyja a rendet, és jelentkezett a Győri Egyházmegyébe. Hogy miért jött ilyen messzire? „A Magyar Kuríról olvastam, hogy András püspök atya megkondgatta a vészhangot: az egyházmegye paphiánnyal küzd. Ezért kértem ide a felvételemet.”

Korelnökként, más országból, más vallási kultúrából érkezve nem volt könnyű dolga a szemináriumban a többségében érettségi után jelentkezett fiatalok között. „Itt minden más, az ország, a követelmények, a hívek. Ehhez fel kell nőni.” Csabának segített, hogy nagy szeretettel fogadta mindenki, a püspöktől kezdve a kispapokig. Később az is sokat jelentett neki, hogy az egyházmegye több plébániáján is megfordult, így megismerhette a pap testvéreket és a településeket.

A ferencesek között eltöltött idő meghatározó volt a lelki fejlődése szempontjából. „Ott lett felnőtt a hitem is. Megérttem, hogy a hivatást megélni csak az Ursten segítségével és kegyelmével lehet. Sok mindenem keresztülmentem. Megéltam kesztéseket, rossz példák is voltak előttem, melyeket követhettem volna, de a hivatás hangja sokkal erősebb volt

bennem, és azt mondtam: én akkor is hűséges leszek. Ez erőt adott. Segített, hogy a kezdeti tűz és lelkesedés, a belső hang, amit az Urstentől kaptam, végig ott volt mellettem. Akkor is, amikor nehézségekkel kellett szembenéznem. Ezeket beépítettem a lelki életembe és feldolgoztam.”

A lelkipásztori területek közül különösen fontosnak tartja az ifjúság megszólítását. Gyakorlata alatt szeretett az iskolákba járni, megélni, hogy a gyerekek örülnek a papnak. Vallja, ha szeretettel van közöttük, az sokat alakít rajtuk, és az Egyházzal alkotott képük is megváltozik. „Ebben példa volt számomra az egykori plébánosom. A falumban versenyeztem az osztálytársaimmal, hogy ki jár többet szentmisére. Misi atya bevonzott minket a plébániára, még zsolozsmáztunk is. Onnan, ettől az atyától indult a hivatásom” – meséli.

Licz Csaba lelkesen beszél arról, milyen nagy öröm számára, hogy pap lehet. „Félelem és kétségek nélkül szeretnék szolgálni a Jóistennek és az Egyháznak. Látom, hogy a mai világban mire van szükség. A szeretet a kereszténység útja. Ha megtaláljuk a szeretet hangját, ha megteremtjük a szeretet légkörét, akkor nem lesz gond. Nézzünk az Úr Jézusra, és láthatjuk, hogyan tudta nagy ellenszélben is hirdetni a szeretet evangéliumát. Azzal az erővel, amit a Jóistentől kapok, igyekszem minél többeket elvezetni az Urstenhez.”

T. É.

Fotó: Lambert Attila

„Az imádság beépült az életembe”

Papszentelés Keszthelyen

„Nem volt egyszerű a váltás, de nem viselt meg. Volt olyan tantárgy, amit újra kellett hallgatnom, de ez csak a javamra vált. Esztergomban nagyon jó közösségbe kerültem.”

Ágoston a Balaton mellett nőtt fel. Gyerekkorát meghatározta a keresztény élet élő nagycsalád. Korán ministrálni kezdett, az oltár szolgálatában lassan ráért arra, mit jelenthet papként élni. „A szentmisék nagy hatással voltak rám. Ahogy nőtem, egyre jobban értettem, mi történik ott.”

Az Egyházzal tartozását erősítette az ifjúsági közösség, amit a hitoktató vezetett. „Megtapasztaltam, hogy az Egyház élő valóság. Közösségi életünk fontos része volt, hogy hitbeli kérdésekről beszélgettünk, együtt szórakoztunk, és minden vasárnap együtt voltunk a szentmiséken. Kiemelt alkalmaknak számítottak az állandó diakónus, Vértessaljai János által havonta szervezett családi misék játékkal, agapéval.”

Ágostonnak szép gyerekkora volt. Szülei testvéreivel közel laktak egymáshoz, a gyerekek így együtt nőttek fel. Kisgyerekként a nyarat a strandon töltötték, a gimnazisták az egyik nagybácsi éttermében segítettek. „Örülök, hogy megtapasztalhattam a fizikai munkát” – mondja. Édesanyjával közösen választották a nagykanizsai Piarista Iskolát. Ágoston kollégista lett. Visszaemlékezve

megállapítja, jót tett neki az önállósodás. Szerette az osztályt, a tanárait. „Közben mintha mindig velem lett volna a papság gondolata. Mi az a csoda, ami az oltáron történik? Jézus Krisztus valóságos teste és vére a kenyér és a bor színe alatt valósággá válik. Nagyon megérintett, hogy ez lehetséges, és megérintett Jézus személye is, az, ahogyan az emberek között élt. Tudtam, én is olyan akarok lenni, mint ő, én is így akarok jelen lenni az emberek között. Éreztem a Jóisten hívását, és eldöntöttem, elindulok ezen az úton.”

Ágostonnak már a gimnázium alatt volt zsolozsmáskönyve. „Próbáltam megérteni, hogyan imádkozzak, és az imádság beépült az életembe.” Az osztálytársai nem csodálkoztak az elkötelezettségén, elfogadták őt. Az ott született barátságok ma is élnek, fontosak számára.

Aztán elteltek az szemináriumi évek, majd a diakónusi gyakorlat is, amit Ágoston a keszthelyi Kis Szent Teréz-bazilikában végzett. Örömmel teljesítette ezt a szolgálatot: vezette a ministráns-foglalkozásokat, ellátta a feladatait temetésen, keresztelésen,

esketésen. „Szívesen végeztem mindezt. Jó közösség fogadott, rengeteg eseményen, programon tudtam részt venni” – összegzi tapasztalatait.

Szentelését izgatottan várta a nagycsalád és a környékbeli hívek. „Jézus meghívja a tanítványait, hogy vele legyenek, és így küldi őket hirdetni az evangéliumot. Én is erre készülök: úgy, azzal a lelkiütellet szeretnék az emberek közé menni, ahogy Jézus tette.”

Trautwein Éva

Fotó: Veszprémi Főegyházmegye

A Kaposvári Egyházmegye intézményeiben dolgozó pedagógusokat köszöntötték Tabon június 10-én. A Zichy Mihály Művelődési Központban szervezett ünnepi műsorban a helyi Szent Gellért Római Katolikus Általános Iskola és Óvoda diákjai, óvodásai és tanárai működtek közre. A rendezvényen Varga László kaposvári megyéspüspök elismerésben részesített több iskolai és óvodai dolgozót.

Az ünnepség Szentlélek-hívó énekkel vette kezdetét, me-

Csak a szeretet számít!

Egyházmegyei pedagógusnap Tabon

kalmából. Az iskola énekkara Nemes Réka tanárnő vezetésével Sillye Jenő *Múlnak az évek* című dalát adta elő, majd Varga László megyéspüspök mondott köszönetet a pedagógusoknak.

„Nélkülözhetetlen a munkátok – fogalmazott a megyéspüspök. – Rengeteg szeretetet adtok és kaptok. Öröm

pök, aki ezt követően a tekintélyről, a hitelességről, a tanítás művészetéről és a spirituálisról beszélt.

„Csak a szeretet számít, mert minden elmúlik, de a szeretet megmarad. Arra minden diák emlékezni fog, hogy szeretettel voltunk-e irántuk, vagy sem. Elfelejtették, amit tanultak tőlünk, de azt, hogy

lyet követően dramatizált mesét adtak elő a nagycsoportos óvodások. Ezután Sternóczky László vezetésével az általános iskola zeneiskolai növendékei adtak elő fúvós hangszeren egy dalválogatást, majd két tanuló a pedagógusokat köszöntötte az ünnep al-

látni, amikor értik a gyermekek, amit átadtok nekik, és öröm látni, ahogyan kibontakozik a kincs a gyermekek életéből. Ezt a munkát szeretettel végzitek. Örülök minden öröme, amit a hivatásoktokban megtapasztaltok” – hangsúlyozta a megyéspüspök.

szerettük-e őket, egy életen át meg fogják őrizni, s aztán tovább is adják. Köszönöm, hogy vagytok, legyetek iskoláink, óvodáink szeretetnektárjai!” – mondta a főpásztor.

„Nagy örömmre szolgál, hogy két év kihagyás után ismét együtt ünnepelhetünk.

Ünnepeljük a személyes találkozást, a pedagógusnapot, a tanév végét” – fogalmazott Sziliné Kardos Erzsébet, a helyi Egyházmegyei Katolikus Iskolák Főhatósága (EKIF) igazgatója, aki elmondta: a Kaposvári Egyházmegye minden évben megköszöni a pedagógusok és a nevelési-oktatási intézményekben dolgozó munkáját, amit díjak, jutalmak átadásával is kifejez. Idén Varga László megyéspüspök a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia által alapított országos kitüntetést, a Szent Gellért-díjat, illetve püspöki oklevelet adott át.

A Szent Gellért-díj arany fokozatában részesült Bodóné Pető Magdolna, a kaposvári Nagyboldogasszony Iskolaközpont tanára; illetve Bogáthy József, a Nagyboldogasszony Iskolaközpont nyugalmazott tanára.

A Szent Gellért-díj ezüst fokozatában részesült Hajdu Jolán, a tabi Szent Gellért Római Katolikus Általános Iskola és Óvoda tanítója; illetve Tóth István Árpádné, a tabi katolikus általános iskola tanítója.

Püspöki elismerésben részesült: A kaposvári Nagyboldogasszony Római Katolikus Gimnázium, Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskolából Dénesné Lassu Andrea tanító; Kalocsainé Pintér Mónika tanár, Szerbné Szabó Katalin tanár, Stróbel János karbantartó. A tabi Szent Gellért Római Katolikus Általános Iskola és Óvodából Olach Jánosné dajka; Princz Gábor tanár; Wilhelmné Dudás Ilona tanító. A Szent Gellért Római Katolikus Általános Iskola és Óvoda Zalaszabari Tagintézményéből Balogh Andrea tanító, tanár. A kaposvári Szent Margit Katolikus Óvodából Arnold Józsefné dajka.

A pedagógusnap műsor végén az iskola ötödik osztályos tanulói Sifter Gergely osztályfőnökkel, püspöki biztossal együtt adták elő zenés műsorukat, ezt követően közös ebéddel zárult az ünnepség.

Mindent odaadott Krisztusért

Varga László püspök megáldotta az alsóbogáti Páduai Szent Antal-kápolnát

Június 13-án, Páduai Szent Antal emléknapiján Varga László kaposvári megyéspüspök mutatott be ünnepi szabadteri szentmisét a Somogy megyei Alsóbogáton, majd megáldotta a megújult Páduai Szent Antal-kápolnát.

A főpásztor prédikációjában saját megtéréséről beszélt, majd Páduai Szent Antal kapcsán a Krisztus iránti szenvedélyes szeretetről.

Páduai Szent Antal fiatalemberként tért meg. Mindent odaadott Krisztusért, s olyan fokon lángolt ebben a Krisztus iránti szeretetben, hogy tömegek tértek meg a prédikáció hatására. Ha elkezdett beszélni bárhol Európában, ott rengetegen tartottak bűnbánatot, tértek meg, s akarták követni Jézus Krisztust.

sok szívét megérinteni, akikben szintén ott ég az Isten iránti szenvedélyes szeretet.

Páduai Szent Antal ezek közé tartozott. Kérjük a közbenjárását, hogy segítsen nekünk, mint testvérünk, hiszen egy úton járunk, hogy a mi szívünkben is lángra lobbanjon a Krisztus iránti szeretet olyan szinten, hogy az minden meghatározzon. A viselkedésünket, szavainkat, gondolkozásunkat, tetteinket és vágyainkat is – fogalmazott Varga László.

Az alsóbogáti kápolnát az Inkey család házi kápolnának építette 1850-ben. Védőszentjéül Páduai Szent Antalt választották. Az oltárképet Barabás Miklós, a magyar biedermeier festészet egyik legkiválóbb mestere festette.

Az alkotást 1992-ben ellop-ták, s csak két év múlva ke-

Ez a szenvedélyes szeretet az, amire nagy szükség van Somogyban is, a Kaposvári Egyházmegyében is. Kevés a „fáklya-ember”, akinek szívében az Isten szeretetének tüze olyan szinten ég, hogy az egész lényét átjárja. Csak azok az emberek tudnak másokat is lángra lobbantani, tudják má-

rult elő megrongálódott állapotban; az eredeti képeretből kivágták a képet, Barabás Miklós szignója nélkül. Restaurálását a Magyar Szépművészeti Múzeumban végezték. A kápolnát később felújították, az oltárképet csak ezután hozták vissza eredeti, méltó helyére.

Batthyány - Strattmann László boldog élete

A főszerepben:
Sótonyi Gergely
írta és rendezte:
Meskó Zsolt

Prevoc Cecília, Ménesi Julianna,
Fürjes Panka, Pápay Zsuzsa,
Sótonyi Cecília, Sótonyi Mimi,
Meskó Tímea, Jánosa Gábor,
Nyáry Ferenc, Bata Gábor,
Tersztyánszky Ferenc, Kerényi
Donát, Robin László

Pasaréti Községi Ház
Június 25. 26. 28. 29. 19:00

JÖJJ ÉS LÁSS!

A belépés ingyens,
adományokat elfogadunk

Sportnapra hívták a fiatalokat

Sportnapra hívták a Kaposvári Egyházmegyében élő fiatalokat június 11-én. A balatonfenyvesi Fekete István Általános Iskola területén megrendezett programra több mint kétszáz fiatal látogatott el, akik különböző sportágakban mérték össze erejüket, ügyességüket.

hessenek egy kötetlenebb, mozgással teli rendezvényen, amelyen nagyon jól megélhető a keresztény hit.

„Nem mindegy, hogyan beszélünk egymással, illetve miként viszonyulunk a győzelemhez, vagy éppen ahhoz, ha veszítünk” – mutatott rá Bálint Gábor. Azt is elmondta: a gyermekek számos sportágban kipróbálhatták magukat. A sportnapon volt labdarúgás, röplabda, asztalitenisz, ügyességi versenyek, slackline, gyalogtúra, illetve egy hazánkban kevésbé ismert, a tekéhez hasonló finn dobójáték, mölky is.

Kisiván Csaba ifjúsági referens hangsúlyozta: „Az Ifjúságpsztorációs Iroda szervezésében megvalósult idei alkalommal szeretnénk újjáéleszteni a sportnapok hagyományát egyházmegyénkben.”

A sportnap szervezésében segítséget nyújtottak többek között a Kaposvári Egyházmegye ifjúsági közösségei, az Ifjúságpsztorációs Iroda munkatársai, a kaposvári Nagyboldogasszony Római Katolikus Gimnázium, Általános Iskola és Alapfokú Művészeti Iskola több pedagógusa, valamint Laki-Lukács Péter, aki a nap szakmai felelőse volt.

Bálint Gábor püspöki biztos, iskolalelkész, a sportnap szervezője elmondta: „Az egyházmegyei ifjúsági sportnapoknak már nagy hagyománya van, az elsőt 2008-ban rendeztük Nagyatádon. Úgy láttuk, hogy érdeklődés mutatkozik egy ilyen rendezvény iránt, amely egyházmegyénkben akkor még újdonságnak számított.”

Néhány évi kihagyás után idén felelevenítették az egész napos sportnap hagyományát, hogy az egyházmegye fiataljai újra együtt le-

Forrás:
Kaposvári Egyházmegye
Fotók: Kling Márk

„Isten országát keressétek!”

Papszentelés Egerben

Isten mindent megváltoztatott az életemben

„Az a vágy él bennem, hogy emberekkel foglalkozzak. Elfogadom Istentől rendelt helyemül, ahová kerülök, és igyekszem beleállni a feladatokba. „Isten legyen minden mindenben” – ez a papi jelmondatom, ennek szellemében szeretnék élni” – vallja Hágen Pál Tamás, az Egri Főegyházmege papja.

Tamás felnőtté megtérő. Nővérel nem kaptak vallásos nevelést, meg sem keresztelték őket. „Úgy telt el az ifjúságom, hogy nem volt kérdés

számomra, van-e Isten vagy nincs” – emlékszik vissza a miskolci származású fiatalember. Aztán Isten belépett az életükbe. Nővére Kaposváron tanult, ahol részt vett Varga László atya katekézissorozatán. Ez olyan hatással volt rá, hogy megkeresztelkedett. Hamarosan követte őt az édesanyjuk is. Tamás ekkor még nem fordított figyelmet az istenkérdésre. A változást egy Medugorjébe tett zarándoklat hozta meg nála. „Ott ismertem meg a Jóistent, és ez mindent megváltoztatott az életemben.” Tamás néhány hónap alatt elolvasta a *Szentírást*, készülni kezdett a beavató szentségek vételére, és kö-

zösségre talált Szent Ferenc Kistestvéreinel. Munkahelyet váltott, feladta jól kereső állását, és a Magyar Máltai Szeretetszolgálat hajléktalanszállóján kezdett dolgozni. „Olyan helyet kerestem, ahol emberekkel foglalkozhatok. Arra vágytam, hogy valami olyat csináljak, ami tetszik Istennek.” A munka mellett Egerben elkezdte a hittanár szakot, egy év után pedig úgy döntött, hogy belép a szemináriumba. „Ez így gyorsnak hangzik, de nagyon sok vívódás, papokkal folytatott beszélgetés és lelki gyakorlat van mögötte” – mondja.

A szeminárium hat évét ajándékként élte meg, megküzdött a nehézségekkel, az együttélés során elkerülhetetlen súrlódásokkal és a tanulmányokkal. „Megismertem a határimat. Úgy érzem, a helyemen vagyok, és már a hat év alatt is végig tudtam, hogy megérkeztem. A megtéréskor nagy intenzitással kapcsolódtam a hithez. Ebből a kezdeti mély tapasztalatból táplálkozom ma is. Fel vagyok készülve arra is, hogy idővel halványodik ez az élmény, de a szeretetkapcsolat megvan.”

Merjünk kockáztatni Istenért

Herbst Ádám úgy tapasztalta, hogy érdemes kockáztatni Istenért. Amikor vállalta, hogy számára ismeretlen útra lép, és idejét, energiáját, szeretetét adta Istennek és embertársainak, megajándékozottnak érezte magát. A katolikus hitben találta meg a helyét, itt köteleződött el, a Neokatekumenális Út közösségéhez tartozik.

Ádámot megkeresztelték, de gyerekkorában a családjá nem járt templomba. Veszprémben a környezet-mérnök szakot végezte az egyetemen, amikor felébredt benne az istenkeresés. A természettudományokban otthonosan mozgó fiatalember rácsodálkozott arra, milyen „precízen van összerakva a világ”. Vágyini kezdett valaki után, aki elfogadja és szereti őt. A keleti vallások felé fordult, de végül keresztény barátai révén mély benyomások érték. Elgondolkodott a katolikus és a református vallás is. Elment egy szentmi-

sére, ahol megérintette a pap homíliája, s onnantól kezdve rendszeresen járt templomba. „Éreztem, ez lesz az én helyem.” A végső indítást a Neokatekumenális Út katekézissorozata jelentette számára. Ádám csatlakozott a Veszprémben akkor alakult közösséghez, és amikor befejezte az egyetemet, Székesfehérváron kezdett dolgozni. „A közösségben

leltem magamra. Akkor már foglalkoztatott a kérdés, hogy milyen irányba menjek tovább, és felmerült bennem a papság gondolata is, de ez kezdetben megijesztett. Nagyon szerettem a szakmámat, és nehezen tudtam elengedni az életemről korábban alkotott elképzeléseimet. Egyre inkább megkeményedett szívem. A közösség tagjai szembesítettek azzal, hogy nem merek szembenézni az életemmel, nem merek elindulni. Amikor ezt megértettem, békességre letem. További útmutatást kaptam Istentől, és megerősödött bennem a meggyőződés, hogy az a jó számomra, ha arra megyek, amerre a Jóisten hív.”

Ádám az Egri Főegyházmegegyében működő Redemptoris Mater szeminárium növendékeként és a Neokatekumenális Út iránti elkötelezettségben élte meg, milyen másokkal közösen haladni az úton Isten országának munkásként. „A Jóisten

közösségen keresztül tudja hatékonyan megszólítani az embereket. A közösségben egymás testvérei vagyunk, együtt éljük meg a hitet, és ki-ki felfedezheti, hogyan van jelen az életében Isten.”

Ádám a szemináriumban nemzetközi környezetbe került. „A Jóisten segítségével itt megtanulhattam, hogyan lehet elfogadni a más kultúrákból érkezők mentalitását.” Az első év nyarán lehetősége nyílt arra, hogy másfél hónapot Brazíliában töltsön. A missziós időszakot Budapesten élte meg. A Páli Szent Vince-templomban megismerhette a missziós közösség és a plébániához kapcsolódó közösség életét. „Láttam, hogyan szólítják meg a hittől távol álló embereket, és azt is, miként van jelen a közösség a plébánia életében.”

„A szeretet nem abban áll, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy ő szeret minket, és elküldte Fiát bűnünkért engesztelésül.” Ádám papi jelmondata kifejezi, hogy mit szeretne leginkább átadni az embereknek: „Isten közelített hozzám először. Szeretettel elfogadott akkor is, amikor nemet mondtam neki. Ha befogadom a szeretetét, én is képes leszek szeretni őt és a többi embert.”

Közelebb Istenhez, közelebb az emberekhez

„Ha Istent helyesen szeretjük, jobban megtanuljuk szeretni az embereket is, és mélyülnek a kapcsolataink. Minél közelebb kerülünk Istenhez, annál jobban felismerjük, mi a dolgunk az életben.” Ezzel a belső bizonyossággal indul neki papi életének Péter Vilmos. A fiatalember tapasztalata szerint, aki felismeri, mi a feladata az életben, az sokszor az várja, hogy ettől könnyű lesz az élete, csupa boldogsággal teli. „De a hivatás megtalálása nem azt jelenti, hogy eltűnnek a nehézségek az életünkből, hanem azt, hogy a küzdelmeinknek, a lemondásainknak értelme lesz” – mondja.

Vilmos katolikus, hitét gyakorló családban nőtt fel Esztergomban. Dicséri az alma matert, az Árpád-házi Szent Erzsébet Gimnázium, Óvoda és Általános Iskolát. Érettségi után

Sopronban tanult tovább, ott végzett az erdőmérnöki karon. S ott kezdte el intenzíven keresni, mi az élete értelme, hogyan tud teljes életet élni. Tudatos döntést szeretett volna hozni, úgy fogalmaz, „nem akarta kiszolgáltatni magát az információhiánynak”. Elolvasta különböző vallások szent iratait, és egyértelművé vált számára, hogy a kereszténység képviseli legtisztábban az igazságot. „Ahogy kerestem a kérdéseimre a választ, egyre közelebb jutottam Istenhez. S amit a szellemi keresés során felfedeztem, egyezett azzal, amit lélekben az imádságban tapasztaltam. Életet adó tanításra találtam a keresztény hitben.” Az Istenre találás öröme arra ösztönözte, hogy minél jobban elmélyüljön a hitben, s így egyre nagyobb lett benne a szeretet. „Ha szeretünk, adni szeretnénk, és együtt lenni azzal, aki betölti a szívünket. Közel került Istenhez

a lelke, és egyre inkább késztetést éreztem arra, hogy teljesítem az akaratát.”

Az egyetem befejezése után már biztosan érezte, hogy Isten a papságra hívja. Teremőr lett az esztergomi bazilikában, ekkor már tudatosan készült a szemináriumra. Az Egri Főegyházmegegyébe jelentkezett, el akart távolodni az otthonától. „Esztergomban százötven méterre

Ternyák Csaba egri érsek a szentelésen elmondott homíliájában az evangéliumot felidézve úgy fogalmazott: „Isten országát és annak igazságát keressétek, ne aggódjatok a holnap miatt! Szorongás, fenyegettség légköre vesz körül bennünket a háború, az infláció miatt. Az *Ószövetségben* is olvashatunk hasonló helyzetről, már a választott nép történelmében is volt káosz, gyilkosság, hűtlenség. Isten ügye látszólag vesztesre áll a világban. A válság a bűnbeesés óta tart, a világban tapasztalható rossz sok embertársunkkal elhitheti, hogy a pirospozsgás bűn véglegesen legyőzheti a sápadt erényt. A gonoszság erejét megtörte Jézus jósága, ezért inkább azon kell csodálkoznunk és hálát adnunk, hogy sok jóság van a világban. Élesítsük ki érzékszerveinket, hogy minél több jót fedezzünk fel egymásban és a világban, és mutassuk is meg! Mi, keresztények akkor leszünk igazán kovász a világban, ha ezt megtesszük. Nem a rosszra kell figyelniünk. A hegyi beszédben Jézus azt kéri követőitől, hogy a bennük lakó Szentlélekre és az Úrra figyeljenek. A Mester iránti szeretet legyen tetteitek mozgatórugója!”

laktunk a szemináriumtól. Szerettem volna távolságot tartani a régi életemtől. Úgy éreztem, nagyobb odaadással tudok figyelni, ha messzebb vagyok. Új lapot nyitottam, teljesen az új életemnek akartam szentelni magam." Hangsúlyozza, milyen sokat köszönhet a papnevelő intézetnek. „Ha visszatekintek a hat évvel ezelőtti önmagamra, látom, mennyit gyarapodtam. Sokat tanultam, és jöttek gondok, nehézségek is, de hiszem, hogy hosszú távon hasznunkra szolgál, ha szembe tudunk nézni velük.”

Erőforrásai között tartja számon a családját, a középiskolai és a szemináriumi tanárait és előláróit, valamint a barátait, akikkel a kapcsolata az istenismeretben elmélyülve megerősödött. Ez a felismerés fejeződik ki papi jelmondatában is: „A titok a bennetek lévő Krisztus.” „Ha úgy tudunk nézni a körülöttünk lévő világra, hogy mindennek a mélyén ott van Isten, akkor magunkban és egymásban is fel tudjuk ismerni Krisztust. Így aztán már nem a hibákra, a bűnökre, az esetlegességekre összpontosítunk, hanem meglátjuk a szépet, és jó úton járunk. Azzal a reménnyel indulok el a papi pályámon, hogy hasznára lehetek majd az embereknek és Istennek.”

Több kihívás vár rám, mint nyugalom

„Amikor az ember elkezd valamit, az elején nagyon lelkes, viszi a lendület, de aztán idővel megfogyatkozik a lelkesedés, és lassan jön a szürkesség. Ez főként akkor van így, ha az ember szeme előtt kezd halványulni a cél. Akkor résen kell lenni. Én nagyon próbálok figyelni az életemben arra, hogy tartsak valahová. Szerintem sokkal több kihívás vár

rám, mint nyugalom. Erre számítottok.” Így tekint a jövőbe Kerekes Gábor.

Felnőttként talált rá a hivatására. Miután műszaki menedzseri diplomát szerzett a miskolci egyetemen, tanára meghívására maga is ott kezdett tanítani. Hét évet töltött egyetemi oktatóként, már benne volt a doktori programban, amikor jelentkezett az egri Érseki Papnevelő Intézetbe.

Anyai ágon görögkatolikus családja határozta meg vallási nevelődésének kezdeteit. Nagymama görög rítusú ájtatosságokra vitte, Gábor már kisgyerekként nagy örömmel ministrált. „Éreztem, rám jobban hat ez, mint másra. Otthonosan éreztem magam a templomban. Sűrűtemforogtam, és az atya egyre több mindent bízott rám.” Így aztán a hívek közül többen arra biztatták, hogy menjen papnak. A kisfiút ez megijesztette, és mivel akkoriban éppen elfogytak a templomi közösségekben a korosztályához tartozók, így Gábor egyre kevesebbet ministrált. „Behúztam a kézféket. Nem volt szerencsés, hogy a felnőttek megelőzték a döntésemet. Engem senki nem kérdezett meg, hogy mi a szándékom” – vall erről az időszakról. Választást hozott, hogy Gábor egy barátja révén talált egy neki való közösséget a Szent Ferenc Kistévérei közösség plébániáján. „Vasárnaponként jöttünk össze, nem emlékszem olyan alkalomra, amikor éjfélnél előbb mentünk volna haza. Kihasználunk az időt. Olyan témákkal foglalkoztunk, amelyek korábban evidensnek tűntek számomra, így nem is gondolkodtam rajtuk. Hitbeli kérdések, de a saját életünk felől megközelítve. Nagyon sokat kaptam a közösségtől. Nekik köszönhetem a látásmódot, azt a szemléletet, hogy érdemes a dolgok mélyére menni.” Újra felmerült benne a papság gondolata. „Tudtam, hogy ez a kérdés nincs tisztázva bennem. Bántott, hogy egyetemen dolgozom, doktori disszertációt írok, de igazából nem szántam oda magam, és a családalapításra sem éreztem vágyat magamban. Emellett pedig nyugtalanított az az érzés is, hogy elmenekültem valami elől. Egy szelíd kopogtatás jelezte, hogy mélyebbre kellene ásnom, mert tisztázatlan kérdések vannak bennem. Egy kínlóddással teli időszak után úgy gondoltam, be kell mennem a szemináriumba, ez a dilemma csak ott fog megoldódni. Így kezdtem, most pedig a pappá szentelésemet ünnepelem” – meséli.

Gábor azt mondja, az embernek fel kell nőnie az élethivatásához, és ehhez meg kell tanulnia elengedni a

saját elképzeléseit az életről, mindazt, amit korábban gondolt a boldogságról, a teljességről. „Öltsétek magatokra az Úr Jézus Krisztust” – ezt a papi jelmondatot választotta, és ennek szellemében arra készül, hogy krisztusi módon legyen jelen az emberek között: „Próbálok élni, amit ő tanított, ahogyan közösségekben volt a tanítványokkal, ahogyan a kezét nyújtotta azoknak, akiknek rajta kívül senki más. Példa számomra, ahogyan a szenvedést fogadta, ahogyan imádkozott, és ahogyan felvállalta a konfliktusokat, összességében tehát az, ahogyan az életét élte.”

Fiatal vagyok és nagyon elszánt

Michele Gervasoni akcentus nélkül beszéli a magyart. Nyolc évet töltött nálunk, tizenkilenc évesen érkezett hozzánk, miután a Porto San Giorgióban tartott lelkigyakorlatot követően Magyarországot húzta a sorsoláson. Így került a Redemptoris Mater Missziós Szemináriumba. A Neokatekumenális Út közösségének

tagja. „Fiatal voltam és nagyon elszánt. Pedáns ember vagyok, amikor tanultam a nyelvet, igyekeztem, hogy érthető legyek, jól artikuláljak. Jó a hallásom, ez segít” – mondja mosolyogva. Feltehetően nyelvtelenség, mert képzésének része volt egy hároméves szentföldi misszió, melynek során el kellett sajátítania a modern hébert, hogy a közösség galileai házába érkező vendégeket fogadni és kalauzolni tudja. Nem mindig volt ilyen lelkes a tanulásban. Tizennyolc évesen vendéglátóipari középiskolába ment. „Tetszett a főzés, és nem nagyon akartam tanulni” – emlékszik vissza a választására. Tizennyolc évesen úgy érezte, Isten a papságra hívja. „Jelentkeztem, de akkor bele

sem gondoltam, hogy a szemináriumban majd teológiát kell tanulnom. Ráadásul ezt magyarul kellett megtennem. Nagy kereszt volt, de sikerült. Az első vizsgát olaszul tehettem le egyháztörténelemből, később ragaszkodtam hozzá, hogy mindent magyarul végezzek” – meséli.

Michele nagycsaládban született, tíz gyerekből ő a nyolcadik. Amikor a szülei jelentkeztek jegyesoktatásra, nem gondolták, milyen messzire vezet ez az életükben. Édesapja ateista volt, csak a felesége miatt mondott igent, amikor a pap elhívta őket az „Út” katekézissorozatára. „Itt kapták meg a hitet és a meghívást arra, hogy nyitottak legyenek a gyerekek vállalására. Ezért születhettem meg én. Édesapám ateistaként kezdte, de megtalálta a hitet. Édesanyámról azt mondták az orvosok, hogy meddő, és végül tíz gyereket szült.”

Michele családjában eszményiek voltak a vasárnapok. A közösség előesti szentmisére hívta a tagjait, hogy a vasárnap teljesen a családé lehessen. Gervasoniék napja reggeli dicsérettel indult. Az apa gitározott, a gyerekek különböző hangszerekkel kapcsolódtak be a zenélésbe, és együtt énekeltek. Az édesanya főzött, és közben velük imádkozott. Aztán megbeszélték az előző hét gondjait és örömeit, ha voltak nézeteltérések, akkor kibékültek. Nagy ebéd következett, majd foci, séta, játék, mikor mi volt a kívánság. „Barátokat nem kellett keresni, nagyon jó testvérek voltunk” – mondja.

Bár Rómától távol Michele először honvágygal küzdött, ma már otthonának érzi Magyarországot. „Találtam barátokat, közösséget is kaptam, ahova rendszeresen eljárak. A testvérek nagyon befogadóak, köztük érzem, hogy nem vagyok egyedül, és Isten a százszorosát adja vissza annak, amit mi adunk.”

„Elég neked az én kegyelmem” – Jézus ígérete Michelét is megerősíti, ahogyan annak idején Pált is. „Isten megszólított. Én úgy érzem, nem vagyok alkalmas erre, mert látom a hibáimat és a gyengeségeimet, de Isten azt mondja, téged választottalak, megadom neked a kegyelmet, az pedig segíteni fog téged és továbbvisz az utadon. Ezt nagy nyugalmat ad. Isten a kegyelmével segíti az én erőlködésemet.”

Egyedül nem megy, de Istennel igen

Érdemes belegondolni, mit jelenthet tizennyolc évesen egy sorsoláson szembesülni azzal, hová rendelik az embert, hol fogja élni az életét a jövőben. Carlos Sírer Melis Malorcán született, és ő is Porto San Gi-

orgiában tartott lelkigyakorlat után került Magyarországra. Akárcsak Michele, a Redemptoris Mater Missziós Szeminárium növendéke lett, a Neokatekumenális Út közösségének tagja.

Beilleszkedése során meg kellett küzdenie a magyar nyelvel. „Egy évig csak magyarul tanultam. Nehéz volt. A főiskolán sokszor napokig nem értettem semmit. De Istennek semmi sem lehetetlen. Ez a jelmondatom, mert ezt meg is tapasztaltam. Már az angollal is meggyűlt a bajom, és az a tudat élt bennem, hogy kép-

telen vagyok egy idegen nyelv elsajátítására. Így jöttem Magyarországra. De mert Isten ide küldött, hittem, hogy ha egyedül nem is, az ő segítségével bírn fogom. Ő ugyanis mindenben velünk járja az utat.” Isten Carlost valóban megsegítette, én ugyanis egy szót sem tudok spanyolul, magyarul viccelődünk.

Carlos szülei az „Út” elkötelezett tagjai, ők is nagycsaládosok. Nyolc gyereket neveltek fel. Carlos a testvéreivel együtt már kisgyerekként részt vett a közösség életében. „Megismerhettem magamat, a közösségekben mind testvérek voltunk, akik ismerik egymást. Ez nem azt jelenti, hogy mindenki kedves, mindenki barát, hanem hogy mindenki testvér. Őszinték egymással. Amikor hibázom, azt tudják mondani, amire szükségem van. Segítenek abban, hogy eljussunk a felnőtt hitre. Nem baráti társaság ez, hanem egy olyan hely, ahol találkozni akarunk Istennel. Köztük megtaláltam az igazságot. Bűnös ember vagyok, de Isten szeret engem, és értem adta az életét” – fogalmaz Carlos, majd így folytatja: „A közösségekben sok a nagycsalád. Azt a karizmat kaptuk, hogy nyitottnak kell lenni az életre. Így annyi gyerek van, amennyit Isten ad. Ez kifejezi, hogy bízunk Istenben. Ez az evangelizációnak is egy formája, azt mutatja, hogy Isten a fiatalokat is hívja.”

Ezt a közösségi tapasztalatot hozta magával. Otthon „nem volt csönd soha”, s a testvérei kirepülésével megsokszorozódott a gyerekszám. A közösségekben a vezetők tudták, a gyerekeknek nagyon fontos, hogy együtt legyenek, ismerjék egymást, együtt játsszanak. Emellett együtt készültek a szentmisére, és együtt vettek részt a katekézisen is. Carlos szülei örömmel fogadták fiuk döntését, hogy a papi pályát választja. „Sokat segítettek nekem, erős oszlopok számomra, mindig tudok hozzájuk fordulni” – mondja.

Carlos a szeminárium elvégzése során két évet misszióban töltött. Afrikában, Egyenlítői-Guineában szolgált, majd a covid-járvány miatt egy évig Debrecenben volt. Diakónusi gyakorlatát Diósgyőrben végezte. Visszatekintve az eltelt évekre, így összegzi tapasztalatait: „Voltak nehéz pillanatok, de azután láttam, hogy miért jöttek ezek, és a javamra váltak. Mindegyikből tudtam tanulni valamit.”

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila, Huszár Márk

Tanúságtétel a szabadulásról

Több mint ezer fiatal vett részt a monori lelkinapon

Június 10-én, pénteken Monoron rendezte meg a Pont Neked! ifjúsági lelkinapot a Mente Ifjúsági Lelkészség, a Váci Egyházmegye pasztorális helynöksége és a Katolikus Iskolák Főhatósága. A rendezvényen Marton Zsolt püspök is részt vett.

Az első alkalommal megrendezett esemény a 13 és 19 év közötti korosztályt célozta meg, akik egyházi iskolákból és plébániákról érkeztek. A találkozó célja az volt, hogy legyen egy fórum, ahol a Váci Egyházmegye területén élő egyházi iskolás vagy hittanos fiatalok közösen részt vehetnek egy nagyszabású rendezvényen, ahol van lehetőségük hitükben mélyülni, őszinte, hiteles tanúságtételeket hallani,

a megszokott módon, de zenén és táncon keresztül is kapcsolódjunk. Teddy bácsi szerint a kortánc lépésein keresztül egymás terheit hordozhatjuk, ugyanakkor megélhetjük azt is, hogy nem vagyunk egyedül. Délután a The Sign nevű együttes koncertjével folytatódott a lelkinap. A zenekar tagjai huszonéves hívő keresztények, dalszövegeik sok esetben vallási vonatkozásúak. Fiatalos, értéket közvetítő zenéjükkel láthatóan örömet szereztek a résztvevőknek, hiszen sokan a színpad előtt táncoltak.

A Pont Neked! az egyházmegye minisztériumai számára is kiemelkedő alkalom volt, mivel külön program keretében, Kovács András és Balázs András atyák vezetésével volt lehetőségük egymással is találkozni, erre

megismerkedni az egyházmegye nyújtotta közösségi lehetőségekkel, egyúttal egy értékes és élvezetes napot eltölteni egymással.

Színes programmal várták a szervezők a fiatalokat; a nap elején Attila és Tibor tanúságtételét hallgathatták meg, akik őszintén beszéltek arról, miért kerültek börtönbe, hogyan találtak Istenre, és hogyan kezdtek új életet szabadulásuk után. Ezután a Mente Misszió tagjai, Tomi és Bogi történetét hallhatták, akik a közösség megtartó erejét, szerető támogatását emelték ki.

A nap leginteraktívabb programja a Teddy bácsi (Kádár József) által tartott imatánc volt, aki fontosnak tartja, hogy Istenhez ne csak

pedig évek óta nem került sor. A tartalmas rendezvény – melyen közel ezerháromszáz fiatal vett részt – szentségimádással, majd püspöki áldással zárult.

A lelkinap megrendezését Ferenc pápa azon felhívása inspirálta, hogy legyenek az ifjúsági világnaphoz kapcsolódóan egyházmegyei és helyi szintű találkozók. A szervezők szándéka az volt, hogy az esemény közelebb hozza egymáshoz az egyházi iskolákban tanuló fiatalokat és a plébániai közösségeket. A jól sikerült rendezvénynek a tervek szerint a következő években is lesz folytatása.

Forrás és fotó: Váci Egyházmegye

Csapatépítő zarándoknap a Veszprémi Főegyházmegyében

A Veszprémi Főegyházmegye Családpasztorációs Irodájának referense, Fodor János vezetésével június 11-én Bakonybélbe zarándokoltak a helyi családok. A férfiak, fiúk és a nők, lányok a nap első felében külön úton jártak, majd a találkozás után a családok együtt ebédeltek. Ezt követően Vásárhelyi Anzelm OSB alperjel vezetésével megtekintették a Szent Maurícius-monostort.

Az édesanyák lányaikkal indultak zarándoklatra Szalay Tímea, a főegyházmegye teremtésvédelemmel foglalkozó pasztorális munkatársa vezetésével. A célállomás a Hubertlaki-tó volt, amely népies elnevezését (bakonyi Gyilkos-tó) az erdélyi Gyilkos-tóról kapta, helyén ugyanis ahhoz hasonlóan régen erdő állt: az egykori bakonyi égeresről ma a víztükréből kiálló „legyalult” facsonkok tanúskodnak.

A férfiak eközben Tisztartó Dávid diakónussal a bakonybéli Borostyán-kúthoz (szentkúthoz) indultak, ahol imádkoztak, elmélkedtek és a fiaikkal játszottak.

A zarándokok az út során meg-megálltak, hogy a teremtés és a teremtett világ kapcsolatán elmélkedjenek.

A napot a monostor meglátogatása majd közös ima zárta, a családok így indultak haza építeni és megvalósítani „saját édenkertjüket”.

A családok férfi és női közösségben megélt élményeiről néhány személyes visszajelzés: „Mondhatni »adámokdunk« Évünk nélkül. Aki úgy gondolja, hogy a férfiak csak a fociról, autókról és a technikáról tudnak beszélgetni, annak csalódást okoztunk ezen a napon. Dávid egy bibliai igére fűzte fel gondolatait, Szent József és Szűz Mária kapcsolatából kiindulva. A kellemesnek mondható rövid útvonalon, amely a bakonybéli monostortól a szentkúti (Borostyán-kúti) tartott, több helyen is megálltunk elmélkedni, megosztani

gondolatainkat egymással. A többiek megosztásaiban, élethelyzeteiben tapasztaltuk meg, mi hogyan élhetjük meg Szent József példáját

a családjukban. Eközben fiaink hol mini lovagi tornát rendeztek maguknak, hol a természet csendjét frissítették fel saját hangerejükkel. Mindezt persze kellő mennyiségű szaladgálás közepette. Zárásképp egy olyan csapatépítő játékkal készült Dávid, amelyikben teljes mértékben egymásra voltunk utalva, és csak közös munkával lehetett a megoldására rálelni.”

„Mi, az édesanyák és lányaik csapatában Szalay Tímea gyakorlati és lelki vezetésével vettük nyakunkba a Bakonyi eső áztatta útvonalát a helyi Gyilkos-tóig, ahol is a megállókat rövid csendszakaszok, majd beszélgetős alkalmak követték. Töltekezésünk alapjául a Szentírás teremtéstörténete szolgált, mindig más-más szempontra fektetve a hangsúlyt. A teljesség igénye nélkül álljon itt csak egy gondolat kiemelve: a víz szerepe, jelentősége életünkben [...] a víz, és annak áramlása szimbolikusan az érzelmeinket is kifejezi. Ezek után elég volt csak rápillantani a megáradt patak sáros vizére.

Ilyen néha a mi életünk is: néha elapad, máskor megárad, esetleg beszennyeződik, de az áramlással tisztulás érkezik. Külső-belső, hosszabb-rövidebb zarándoktjaink ebben is segítenek bennünket.”

Forrás és fotó: Veszprémi Főegyházmegye

A hit, a műveltség és az élet összhangja

Huszonöt éve indult újra a katolikus iskola Sárváron

Újraindulásának 25. évfordulóját ünnepelte az idei tanévben a sárvári Szent László Katolikus Iskola. A jubileumi gálaműsort június 10-én tartották az intézmény tornacsarnokában.

Az eseményen minden évfolyam képviseltette magát: zenével, verssel, prózai művel vagy tánccal, a pedagógusok pedig közös énekkel színesítették a programot.

Két párhuzamos osztállyal, harmincöt tanulóval és négy tanítóval indult meg 1996. szeptember 1-jén a tanítás a katolikus iskolában – idézte fel a kezdeteket Ördög Tibor igazgató. Bár az elmúlt huszonöt év lelki, szellemi, fizikai építkezése nehéz és küzdelmes volt, de fáradhatatlanul dolgozunk az iskola fejlesztésén – mondta, és egyúttal kérte a jelenlévőket, imádkozzanak az iskoláért, hogy a jövőben is igazi keresztény nevelést adhassanak a gyermekeknek.

Olyan közösség legyünk, akik összhangot teremtenek a hit, a műveltség és az élet között, hogy tanulóink később helyesen tudjanak dönteni – fogalmazott Ördög Tibor.

Az iskola indulásakor még káplánként szolgált Sárváron,

ma már a város plébánosa Wimmer Roland, aki beszédében hangsúlyozta: a Szent László Iskola nemcsak Sárvár, hanem a Szombathelyi Egyházmegye egyik jeles intézménye is, ahol jó nevelési és oktatási munka folyik. „Imádkozzunk azért, hogy itt egy jó közösség legyen, hogy a hibák korrigálódjanak, hogy a saját küzdelmeink által mindig képesek legyünk megújulni” – kérte.

A névválasztásról is ejtett néhány szót Wimmer Roland. Bár a település patrónusa a

szent király, és az egyik templomot is az ő tiszteletére szentelték, mégsem volt magától

kolába, akik sokat tettek az intézményért. Mi azt szeretnénk, hogy iskolánkban olyan emberek nevelődjenek, akik nemcsak a világot ismerik, hanem annak teremtőjét is, és tanúságot is tesznek róla” – mondta Wimmer Roland.

Akárcsak az iskola elődjének 1889-es alapításához, úgy huszonöt éve az újraindításhoz is nagy bátorságra és lelkesedésre volt szükség – mondta köszöntőjében Székely János szombathelyi megyéspüspök. Mit ad egy keresztény iskola

értetődő a döntés. László életének példája, az ő országépítő tevékenysége azt a várakozást is kifejezi – és üzeni ma is –, hogy a lehetőség majdan élettel lesz. Az intézményben az eredmények huszonöt év elteltével sok mindenben kézzelfoghatóak. A lényeg mégis láthatatlan, mert az csak a szívekben fedezhető fel – tette hozzá. „Sok áldozatos lelki embernek köszönhető, hogy elindult és fennmaradt az iskola. Mégis a legfontosabb, hogy Istennek mondjunk köszönetet, aki olyan embereket vezetett az is-

ben van, és megtanít arra, hogy az igazi boldogság az ember- és istenszeretet megélését jelenti.

A keresztény iskola megtanít arra is, hogy feltegyék a gyerekek a kérdést: mi a terve a Teremtőnek velem, mi Isten álma rólam és a világról? – mutatott rá Székely János, aki a jubileum alkalmából Isten áldását kérte az iskolára, a diákokra, pedagógusokra.

Forrás és fotó: Szombathelyi Egyházmegye

„Te fogsz nekem szolgálni”

A 95 éves Kerényi Lajost hetvenéves papi évfordulóján köszöntjük

(Folytatás az 1. oldalról)

Ez nagyon megrendített, hevesen dobogott a szívem örömben. Ezt az élményemet csak a szüleimnek mondtam el, és egy rokon kedves nővérnek, aki azt felelte: „Őcsikém, ebből papi hivatás lesz.” A Jóisten komolyan vette ezt, és elkezdett nevelni arra a szolgálatra, amit kigondolt nekem, hogy vigyem a nevét, az egész lényét, a tanítását, a „tartalmát”.

– Hogyan nevelődött a papságra?

– Bekerültem egy olyan erőterrendszerbe, amely elősegítette ezt. A szüleim úgy neveltek, hogy ott nem lehetett „nyivogni”. Édesapámmal és a bátyámmal sokszor mentünk horgászni a Dunára. Emlékszem, egyszer éppen oda indultunk, és azt mondtam: „Apuka, szomjas vagyok.” Erre visszaküldött, hogy igyam tele magam, de akkor már nem jöhetnek velük. Persze nem mentem vissza inni, úgyszintén vitünk magunkkal vizet. Tőle tanultam a keménységet, a hűséget, a kitartást.

Aztán beírtattak Tatán a piarista gimnáziumba, ahol önfegyelmet tanultam és rengeteg más értéket. Ady mondja *Karácsony* című versében: „Ember ember ellen csatázik, / Mi egyesítsen, nincsen eszme.” Ha kihalnak az eszmék, a szeretet, a szép, a jó, az igazság, a transzcendens, akkor előbb-utóbb tönkremegy az ember, megromlik. Ha valamiből kivész a cél, az örök távlat, akkor szétrohad: legyen az személyiség, család vagy társadalom. Ezekben az értékekben gazdagított bennünket a Jóisten ezekben az években. A piaristáknál megtanultam azt is, hogy szociális gondolkodású legyek: rám bízta a faluról jött ösztöndíjasok vezetését. És meg kellett tanulni elviselni az élet nehézségeit, mert szenvedés, áldozathozatal nélkül semmi sincsen.

– Már fiatalon sokat szenvedett, és nagy megpróbáltatásokon ment keresztül, hiszen jött a háború, a fogászk.

– Belenőttem a háborúba. Az olajgyár miatt sokat bombázták Almásfüzitőt. Szép kis házunk volt. A szomszéd épületben laktak a nagyszüleim, annak a pincéjéből hallottuk, milyen csetepaté volt kint. Aztán láttuk, hogy romokban a házunk. Az nagy megpróbáltatás volt.

Először civilként estünk fogságba, akkor még diák voltam. Össze kellett szednünk a fronton a halottakat és a sebesülteket. Sok borzalmat élünk át, egy tüdőlövéses ember a szemünk láttára halt meg, eltemettük. Aztán vittek málenkij robotra. Egész nap meneteltünk, éjjel is, enni-ivaló alig volt. Néha bezártak minket pincékbe, amit ott találtak, ettük, hogy meentsük az életünket.

A szabadulásunk után nem sokkal besoroztak bennünket. Tizenhét éves kortól minden fiúnak katonának kellett menni, különben agyonlőtték volna bennünket mint katonaszökevényeket. Bekerültünk a bátyámmal egy gyalogezredbe, őt irodai munkára osztották be, engem meg kiképeztek géppuskásnak. Naponta vittek a lövészárkba, ahol meg kellett ásnunk szinte a sírunkat. Egyszer, amikor őrsgben voltam, láttam, hogy pánccelosok közelnek. Jelenttem ezt a szakaszvezetőnek. Több tank jött, mint ahányan voltunk. Amikor menekültem, egy tank rám állt, elkezdett keményen löni. Befeküdtem egy kis gö-

dörbe, azt hitték, meghaltam. Se akkor, se máskor egy karcolás sem esett rajtam, a Jóisten úgy vigyázott rám, hiszen „neked még feladatod van, kiválasztottalak. Nekem fogsz szolgálni”.

Aztán jött a hadifogság. Gyalog kellett mennünk három-négy napon keresztül, hogy végül bevagonírozzanak bennünket. Azt mondták, hazavisznek, de a rákoskeresztúri pályaudvaron már be voltunk rácsözva szögesdróttal. Negyvenhatan vol-

kezemben. Éreztem, hogy Jézust kell szolgálnom. Kinyitottam a kezem, és mondtam neki, hogy imakönyv, imádkozom. Körülnézett, lehajolt, és azt mondta, egészen más hangon: „Csak imádkozz, én is szoktam.” Folytattam az imát, mégis félttem, hogy mindjárt utolér és lelő. Még ma sem ért utol...

Aztán súlyosan megbetegedtem, hetven sebem volt, a tífuszt is elkaptam. Bevitték a kórházba, mert legyengültem nagyon, alig tudtam

– Pappá szentelésem után elkezdtem prédikálni, és rengeteg gyerek vett körül. Apukám is vonzotta őket, Almásfüzitőn sokszor mentek vele horgászni. Ők voltak a mindenem, jóban voltunk mindenhol, ahol csak szolgáltam. Ez nagy bűnnek számított abban a korban. Megharagudtak, hogy annyi fiatal volt körülöttem mindig. De a prédikációim miatt is, hiszen azt hirdettem, hogy a kommunizmus miatt van annyi öngyilkosság: elveszik az emberektől

tuk megerősíteni az embereket, hogy harcoljanak, küzdjenek Jézusért. A jövő az, hogy a kiscsoportok hatalmas erővel sugároznak, mint a lézersugár. XVI. Benedek pápa mondta meg Ratzinger bíborosként *A mustárma reménye* című könyvében, hogy amikor az emberek az istenhámi miatt már teljesen elkekeserednek, tönkremennek, és majdnem megszűnik az egyéniségük, akkor a kisközösségekben reményt kapnak az örök életre, és értelmet találnak az életükre a szenvedéseikben is. Ez olyan gyönyörű gondolat!

Nem kell elkekeseredni, hogy milyen nagy vesztesek vagyunk, hiszen mind benne vannak a jövőbeni életben, hogy az idők vége felé ezeken a megpróbáltatásokon át kell menni. Istent úgysem lehet kitessékelni, Jézust sem. A tanítás lényege olyan, hogy válaszol az élet minden kérdésére: honnan jöttem, mi az élet értelme, miért kell szenvedni, miért kell meghalni, milyen intelligencia lehet a gyönyörű világ mögött. Káprázatosan szép dolgokat találunk benső mikrovilágunkban és az univerzumban! Freund Tamás mondta, hogy a természettudósok nyolcvan százaléka istenhívő. Hiszen szükséges, hogy legyen egy őskézdet, egy ősbabóló, aki van, ami mindig állandó. A törvények a világban elképzelhetetlenek alkotó, teremtő intelligencia nélkül. Mindig mondom az embereket is, és persze magamnak is, hogy a szenvedéstől nem kell megijedni, mert Jézus is szenvedéssel váltotta meg a világot. Hogy valamit elérjen az ember, azért küzdeni kell.

– A Szent Margit Gimnáziumban is jelen van, most is onnan jött. Honnan merít ennyi erőt? Abból, hogy Jézusért teszi mindezt?

– És a Szentlélektől is, mert ő akora erőt ad! Mindig jelet kapok, újra és újra: „nekem fogsz ministrálni”. Ezt a lendületet nem lehet megfogalmazni. Ha kérdezik, mi a titka, hogy magas kort értem meg, arra azt mondom: az, hogy régen születtem. S ha csodálkoznak, hogy ennyi szolgálatot látok el még most is, arra azt mondom: genetika is, valami benső adottság. Amikor felszenteltek, azt választottam mottóul: „Adj nekem lelkeket, Uram!” Nem csalódtam. Megkaptam, amit papi jelmondatként választottam, hiszen fiatalok jöttek százával, ezrével, és betegek is, rengetegen.

– Ha visszaemlékszik az évfordulós szentmisékre, mi az, ami különösen jölesett ezeken az alkalmakon?

– Az Úr felé fordították a figyelmet, arra, hogy tőle van ez a lendület és ez a sok ember, az állandó készltség és lelkesedés. Ezek égi dolgok, kegyelem. Minden mögött az Ursten áll. A világ megváltása folytatódik. A megváltó Jézus a megváltott világot odaadja az Atyának, és akkor Isten lesz minden mindenben. Minden hozzá vezet. Isten nincs elkecsereve, Isten boldog.

– Mi az, amiért különösen hálás?

– Az életemért. Annyi esemény, annyi ember, annyi csoda! A kísértésekkel kapcsolatban pedig a győzelem, hogy a Jóisten újra és újra visszaemlélt abba az erőterbe, ahová meghívott. Mindig alázatosnak kell lennie az embernek, hiszen aki áll, vigyázzon, hogy el ne essen. El ne bízza magát az ember!

Vámosy Erzsébet
Fotó: Merényi Zita

tunk a marhavagonban, mint a szardíniák. Olyan ételt adtak be, amit a disznóknak sem adtunk volna. Hadd ne mondjam, mekkora szenvedéseket éltünk át. Három hétig utaztunk kifelé, Máramaroszigeten keresztül, amikor kiértünk, gyalogni kellett, vizet nem kaptunk. A Donyec-medencében voltunk, bányába vittek dolgozni. Egyszer csak odajön egy nyegle vezető, és azt mondja: „Te már nem vagy többet Kerényi Lajos, hanem 93-as szám.” Ez nagyon fájt. Megfosztani az embert az egyéniségétől! Birka vagy, neked nem lehet gondolatod, oda mész, ahová hajtunk. Ez megalázó volt. A kommunizmusnak és a materializmusnak ez az alapja: az ember ne okoskodjon, legyen egy szám, mint *Az ember tragédiájának* falanszter színelében.

– Milyen emlékei vannak arról, hogy a Jóisten akkor is jelen volt?

– Mindenünket elvették, még a két imakönyvemet és a nyakunkban lévő feszületet is. Négyen-ötven ember elhatároztuk, hogy visszalopjuk az imakönyveket és a feszületet, és le fogjuk győzni a vörös csillagot a kereszt erejével. Egy cénára felkötöttük a kis feszületet, és a felszíni munkáknál a ruhánkon kívülre tettük, hogy látszódjék. Az ateista világban ezért agyonlöhettek volna minket, de a fogvatartók nem szúrták ki, mi van a nyakunkban. Az ot-tani gyerekek viszont észrevették a feszületet, odajöttek, és csókolták: Krisztosz, Krisztosz!

Volt ott egy ór, aki mindig ordított, mint a bika, féltünk tőle. Amikor volt egy kis időm, fogtam az imakönyvet, föl-alá jártam és imádkoztam. Nem vettem észre, hogy az őrtoronyban az a vadállat figyel. Egyszer csak rám ordított: davaj, davaj! Odamentem, eltakartam az imakönyvet, de megkérdezte, mi van a

mozogni. Még ma is megvan a cirill betűkkel írt papír, hogy szabad vagyok, elengedtek. Nagy keservesen hazajutottam, tele aggodalommal, hogy élnek-e a szüleim. Nagy volt az öröm, amikor újra találkoztunk.

– Hogyan maradt szilárd a hite ezekben a megpróbáltatásokban?

– Az még olyan gyermeki hit volt, ami nem okosodik. Természetes volt, hogy kitartunk Jézus mellett. Amikor őrt álltam, rózsafüzért mondtam az ujjaimon számolva. Később jött az értelem meghajlása, amikor már teológiát tanultam.

– Miért döntött úgy, hogy piarista lesz?

– A gimnáziumban adtak volna nekem hadiériettségét, de még egyszer ki akartam járni az utolsó évet. Az az egy év szellemileg nagyon jót tett. Éreztem, hogy az emberiségen segíteni kell, és hogy „te fogsz nekem szolgálni”. Gondolkodtam, hogy piarista legyek-e, ahonnan annyi eszmét kaptam, vagy karmelita, hogy elmélyüljek és engeszteljek, vagy jezsuita, aki harcol. Végül piaristának mentem.

Papnövendék koromban még nem férköztek be a kommunisták a szemináriumokba, mi még jól jártunk, mert békén hagytak minket. Titokban készültünk a papszentelésre. A piaristák tíz iskolájából a rendek feloszlásakor kettőt hagytak meg, engem az Esztergomi Egyházmegyéhez helyeztek. Aztán a Váci Egyházmegyébe kerültem, Vácon szentelt fel Pétery József, a székesegyházban. Ez volt az utolsó szentelés, aztán elvitték, és vértanúként halt meg. Ha megalkuszik, kiengedték volna, de nem tette.

– Hogyan tudta megélni a papságát a kommunizmus alatt?

az életük értelmét, így nem tudnak megoldást találni, nincs más kiút, csak az öngyilkosság vagy a pszichés megbetegedés.

– Hogyan kezdődött a betegek és a haldoklók körében végzett szolgálata?

– Az első szolgálati helyem az első-krisztinavárosi templom volt, innen hívtak az onkológiára egy súlyos beteghez. Ott feküdt mellette még egy, azt is meglátogattam, aztán a szomszéd szobába is bementem. Szinte nem is én tettem ezt, hanem az Ursten uralma alakította így. Sokszor éreztem: „Lennél szíves, segítenél a megváltásban? Számítok rád!” Nekünk, keresztényeknek küldetésünk van, órállók és intézők vagyunk. Az órálló küldetése, hogy hűséges legyen, és ott legyen a helyén. Nem félhet. Majdnem harminc kórházat jártam végig, most kilencet látogatok rendszeresen, tizen-egy intenzív osztályt. Megvigasztalja a betegeket és a haldoklókat, ha azt mondom nekik: „Bízd a sorsodat a Jóistenre, ő gondoskodik rólad, te pedig ne aggódj!” Ha a bizalmat nagy erővel sugározom, az nagyon jólesik nekik. A kórházakba járkálást sem nézték jó szemmel, nagyon sok harcom volt, de mindig „visszaszöktem” a betegekhez. Hatvanhét éve látogatom az onkológián a beteget.

– Ötven éve indították el a Nagymarosi Ifjúsági Találkozót, és negyven éve kötődik Lajos atyához az egerszalóki lelkipályázat, amelyen mindig rengeteg fiatal vesz részt. Mi vonzza őket?

– Eggerszalók és Nagymaros is egy nagy csoda. A hitoktatás miatt is sokszor vittek kihallgatásra, és ezeken a helyeken is megfigyeltek minket, mégsem hagytuk abba. Próbál-

Tovább is kell bírni

Ivancsó Bazil, a sportzarándok

Különleges színfolt a sportoló papok között Ivancsó Bazil görögkatolikus pap, aki a sportzarándoklat fogalmához kapcsolódóan a kerékpáros utak lelki és közösségi dimenzióját hangsúlyozza. Közel harmincezer kilométer van már a háta mögött, amit huszonöt év alatt tett meg a kerékpárján. Idei nyári zarándoklatán a Czestochowa–Vilnius útvonalat járja be. Tolcsván, a parókiajában beszélgettünk.

– Mikor indult az első kerékpáros útjára?

– Az első kerékpáros kirándulásom még diákkoromban vettem részt, az akkor még novícius éveimben járó Kelemen Áron OSB hívott meg erre néhányunkat. Öt egykori és mai bencés apátságot kötöttünk össze az út során, a Dunántúli jelentős részét bejárva, Pannonhalmától Celldömölkön, Bakonybélen, Tihanyon át Zala várig. Tizennégy évesen nagyon megszenvettem a Bakonyt, nekem az még nagyon mély víz volt, hiszen azelőtt soha nem jártam kerékpárral hegyvidéken, és igazán nagy távokat sem teljesítettem. A túra vége felé már nagyon kedveseztem voltam.

– Mégsem veszette el a lelkesedését, és nem mondott búcsút a kerékpározásnak...

– Valóban nem. A következő nyáron már saját szervezésű túrára indultunk osztály- és évfolyamtársaimmal, természetesen a hegyekbe. Kerestük az eldugott utakat, szép helyi kalandokban volt részünk. Az erdészek által használt belső utakat fedeztük fel. Sok helyütt szinte harapni lehetett a levegőt, nagyon jó volt a hűvösséget adó, hatalmas fák alatt kerekenni hegynek föl, völgynek le. Ekkor végleg megerősödött bennem, hogy a kerékpározás lesz a sportom.

– Hová vezettek az első útjai?

– Gyerekkorom óta élt bennem a vágy, hogy világot lássak. Vallom, hogy először is a hazánkkal kell megismerkednünk, azzal a hellyel, ahová születettünk. Sorban jöttek a nagy táj-

ink: először a Zemplén, majd a Bükk, a Börzsöny és a dunántúli magaslatok következtek. Újabb korszak kezdődött, amikor már papként a hittanosoknak kezdtem kerékpáros utakat szervezni. Bejártuk a Bodrogköz mindkét határ felőli oldalát, eljutottunk Kárpátaljára, felfedeztük a szabolcsi tájakat. Az észak-magyarországi régióban minden falut felkerestünk, és mára bebicikliztük Magyarország jelentős részét. Készítettem egy atlaszmásolatot, amelyen pirossal jelölöm a már megtett utakat. Vannak oldalak, amelyek már tiszta pirosak.

– Mi jelentette a kerékpározásban a legfőbb vonzerőt?

– Miközben barátságok születtek, a fiatalokkal megismertük a hazánkat. Nem autóval átsuhanva a tájon, hanem közel kerülve a természethez, az emberekhez. Kerestük a hegyeket, mert kellett a kihívás is. De nem voltak ezek brutális távok, óriási kihívások, általában csak negyvenötven kilométer. Középkorokas gyerekeknek ezt könnyen és jókedvvel meg tudtuk tenni. Délutánra megérkeztünk az úti célunkhoz, este tábor tűzzel zártuk a napot. Nagyon jó hangulatú kirándulások voltak. Később görögkatolikus papcsaládok gyerekeit gyűjtöttem össze, hogy kialakuljon közöttük az összetartozás. Aztán lassanként a papi életem fontos részévé váltak ezek az utak, és idővel zarándoklattá alakultak.

– Hogyan kezdődtek a hosszútávú kerékpáros zarándokutak?

– 2017-ben Orosz Atanáz püspök atya javaslatára indultam el a Mariazell–Csíksomlyó útra. 1369 kilométert tettünk meg. Felmerült bennem a gondolat, hogy észak-déli irányban is zarándokolhatnánk, így jártuk be három nyár alatt a Czestochowa–Međugorje útvonalat. Idén továbbmegyünk, és Czestochowától eljutunk majd Vilniusig.

– Milyen megterhelést jelent a Czestochowa–Vilnius táv? Elkézdte már a felkészülést?

– 789 kilométert teszünk meg nyolc nap alatt. A terep nem nehéz, a

lengyel és a litván alföldön haladunk át. De ehhez is kell erőnlét, a lelkesedés kevés, fizikailag is bírni kell. A sportzarándoklat testi-lelki kihívás, felkészültséget, odafigyelést igényel. Előzetesen azért készülni kell rá, edzeni, hogy minden reggel képes legyen felülni a nyeregbe, és letekerni a napi mintegy száz kilométert. Ahogy kitavasodik, engem le se lehet rángatni a nyeregből. A kerékpár számomra a fő közlekedési eszköz, és minden út egyben készülés a nagy nyári zarándoklatra. De nem hívnám ezeket feltétlenül edzésnek, egyszerűen szeretek kapcsolódni, a sűrű papi munkában erre is szükség van.

– Az első kilométerek után megszokja a szervezet a terhelést?

– Az út kezdete, nagyjából az első száz kilométer mindig nehéz, aztán hozzászokik a test a terheléshez. De a nyereg, bármilyen puha, fel tudja törni az ember hátsóját. Ezt a negyedik-ötödik nap táján kezdjük érezni, onnantól már a párnázott ülés és nadrág sem elég. Mindenestetre a kényelmetlenség ellenére azután is bírni kell, és szoktuk is. Reggelente hideg vízzel lezuhanyozom, így az első tíz kilométer sokkal könnyebben megy.

– Testi-lelki kihívást említett. Mít jelent valójában a sportzarándoklat?

– A testi vonatkozásokról már beszéltem. Emellett a lelki hozzáállás is meghatározó. Ha befelé figyelek, egy-két nap elteltével a lélek megnyílik Isten felé. Az úton szentmisét mutatnak be, útközben egymást váltják a közös imádságok és a csendes tekerés, lehetőség van lelki beszélgetésre, szentgyónásra is. Fontosak a megosztások. A zarándoklat így lelki megerősödést is jelent. Azáltal is erősíti a hitéletet, hogy látjuk más népek buzgótságát. A Mária-út által érintett országokban számos helyen tanúi lehetünk a népi vallásosság szép példáinak. A szentmiséken mindenütt tele vannak a templomok, a kisebb településeken nyitva tartják a templomok kapuit, az emberek délutánonként egyszerűen bemennek, keresztet vetnek, letérdelnek, a Jóisten-

hez fordulnak, megbeszélnek vele a napjukat, így mennek haza. Ha látok olyan közösségeket, amelyek az enyémmel példaadókban élnek, az ösztönöz, arra tanít, hogy lehetne így is, még jobban még szebben, Istennel még inkább tetszően élni.

– Hogyan viszonyulnak az út során a természetnek való kiszolgáltatottsághoz?

– Nem egyszer, nem kétszer bőrig aztunk már, ennek az életformának ez is velejárója. De bennem nem ez marad meg, sokkal inkább a természet közelségének élménye. Ha elcsendesedek, és csak arra figyelek, hogy mi van körülöttem, a madárdalra, a szél susogására, akkor a természet részének érzem magam. 2005-ben egy kispapársámmal Bécstől Máriapócsig tekertünk. Annyira törekedtünk arra, hogy zarándoklatként éljük meg az utat, annyira átímádkoztuk, hogy – nehezen mondom, de úgy gondolom, nem volt véletlen – a Jóisten teremtményei egészen közel jöttek hozzánk, mint egykor Assisi Szent Ferenchez. Huszonöt-harminc kilométeres óránkénti sebességgel tekertünk, és énekesmadarak jöttek mellénk, kilométereken át velünk haladtak.

– Milyen élményei vannak a saját határainak megtapasztalásáról?

– Egyszer nagyon közel álltam ahhoz, hogy feladjam. A már említett Bécs–Máriapócs úton történt, 2005-ben, a harmadik máriapócsi könnyezés századik évfordulóján. Négy nap alatt kellett megtennünk a hatszáz kilométert. Az első napon,

amikor már túl voltunk az aznapi táv kétharmadán, Mosonmagyaróvár környékén embertelen ellenszél kaptunk. Akkor megfordult a fejemben, hogy itt a vége. De nem adtam fel, akármilyen kellemetlen volt is, mentem tovább, és nem bántam meg, mert a többi nap csoda szép élményeket hozott. Vezetőként a kerékpáros zarándoklatokon feladatom a csapat motiválása is. Végig egymást bátorítva, biztatva haladunk az úton. Közösen átímádkozunk a nehézségeket, és hálát adunk a mindennapi távok után. A közös haladás, az együtt szerzett élmények, a kalandok és a közös imádság tart össze minket, s ez mindnyájunkat előrevisz.

– Említette, hogy milyen fontosak a megosztások.

– A sportzarándoklat közösségi élmény. Együtt haladunk, jókat beszélgetünk, megismerjük egymás örömeit, gondjait, rálátunk egymás életére, és ez lelki összetartozáshoz vezet. Leginkább az tesz minket fegyelmessé, hogy összetartozunk, egy csapat vagyunk. Nem az a célunk, hogy legyőzzük a másikat, hanem hogy végig együtt maradjunk. A lemaradókat bevárjuk, megpihenünk, ha kell, lelket öntünk egymásba. Együtt élünk át mindent, egyszerre dobban a szívünk. Nagyon jó így beérni a célba. A legnagyobb szeretettel öleljük át egymást, gratulálunk egymásnak, és mindannyiunkat eltölt a hála minden közösen átélt kalandért, nehézségért, örömért.

Trauttwein Éva
Fotó: Lambert Átilla

(Folytatás az 1. oldalról)

Másnap többek közt szentsegímadást tartottak a papi és szerzetesi hivatásokért, délután vespérás vezette be az ünnepi szentmisét – egyben a hittanos tanév *Te Deumát* –, amelyen Veres András győri megyéspüspök, az MKPK elnöke volt a főcelebráns.

A szertartás keretében köszönt el a pasaréti plébánia közössége Radványi Atanáz OFM felszentelt diakónustól; a fiatal szerzetes augusztustól Esztergomban folytatja szolgálátát.

Kálmán Peregrin OFM plébános örömet fejezte ki, hogy a hétfő délutáni liturgiára nagy számban eljöttek a plébánia hívei, sok szülő a kisgyermekével érkezett, akik virágokat hoztak az ünnepre, utalva Páduai Szent Antal egyik attribútumára, a liliumra.

Veres András püspök a Pasaréti szolgáltató szerzetesekért, az ottani hívekért és az ő szereteteikért ajánlotta fel a misét.

A főpásztor homíliájában elmondta, Páduai Szent Antalt sokan azért tisztelik, mert a nehéz ügyekben is hathatós

közbenjáró Istennél. A püspök azonban a szent ezúttal mint egyszerű ígéhirdetőt ajánlotta a hívek figyelmébe; olyan szónokot, aki kiemelkedett kora vándorprédikátorai közül, s akinek kiválóságát IX. Gergely pápa is méltatta.

Szent Antal alaposan tanulmányozta a *Szentírást*, azért, hogy sértetlenül továbbadhassa az örömhírt, amelyet meggyőződéssel hirdetett.

A főpásztor arról is beszélt, hogy Jézus minden megkeresztelt embert arra küld, hogy általuk az evangélium minél több ember szívében gyökeret verjen és gyümölcsöt teremjen.

A hit hallásból ered, így a szülők sem képesek azt mint egy örökséget továbbadni gyermekeiknek; minden embernek saját útja van, amely Istenhez vezet, ugyanakkor ezen az úton segíteni tudjuk egymást. Az úton segít a saját értelmünk is, valamint misztikus-imádságos tapasztalataink is – tette hozzá a szónok. A vallási ismeretek terén ugyanakkor nem szabad megrekednünk a gyermeki szinten, mert így nem kapunk majd eligazítást konkrét élet-

Pasaréti templombúcsú Az Istenhez vezető úton segítve egymást

problémáinkkal kapcsolatban. Keresnünk kell az életkorunknak megfelelő válaszokat, ez a mi feladatunk.

„Igaz, Einstein azt mondta, minél mélyebbre hatol az ember a természet titkaiba, annál nagyobb tiszteletet érez Isten

íránt, életünk folyamán mégis szükségünk van az imádságos elcsendesedésre is, amikor megtapasztalhatjuk, hogy a lelkünk mélyén Isten társalog velünk” – folytatta a püspök, az elmondottakhoz idézve Berzsenyi Dániel *Fohászok* című versét.

Attól tartok, hogy nem születhet meg a hit az Istenrel való személyes találkozás (a mélyebb istenismeret) nélkül – mondta a szónok, majd arról beszélt, hogy kortársaink számára nagy jelentőségű a személyes tanúságtételünk. Ahogy a Schönstatt mozgalom alapítója, Kentenich atya vallotta: korunkban egyetlen *Biblia* maradt, amit az emberek még olvasnak: a keresztények élete. Ezért tehát hitvalló életet kell élnünk.

Nem könnyű ma hitről, kereszténységről beszélni, a társadalom jelentős része ellenséges a hívó emberekkel szemben, ugyanakkor Sík Sándorral szólva azt is tudatosítanunk kell, hogy „pisztángélet” a keresztény, szembemegy az árral, bizonyos, társadalmi szinten elfogadott magatartásformákkal nem azonosulhat, nem csap-

hatja be önmagát, s az Istent kereső embereket sem vezetői félre.

Tanúságot kell tennünk a szeretetről, a türelemről, nem beszélhetünk úgy, mint a többiek, nem lehetünk agresszívak – szögezte le a püspök.

Krisztus hitvalló gyermekeivé kell válnunk „akár alkalmatlan, akár alkalmatlan” időben is, s ha ezt sokan megvalósítjuk, az Egyház gyorsan fog növekedni tanúságtévé életünk által. Adja Isten, hogy így is legyen – zárta beszédét Veres András püspök.

A templombúcsú a Pasaréti Községi Ház kertjében folytatódott, ahol Szent Antal ereklyéjének jelenlétében Veres András püspök megáldotta a „a kiváló közbenjáró” egész alakos szobrát, Markolt Sebestyén alkotását, majd a gyerekek által hozott különféle virágokat (többek között rózsákat, liliumokat).

Ezt követően a gyerekek a püspök elé járultak, aki mind-egyikükre áldást adott, a Szent Antal-ereklyével érintve őket.

Körösy László
Fotó: Gieszer Richárd/
Pasaréti Ferences Plébánia

HÍREK KÉPEKBEN

• A Szent Anna Görögkatolikus Gyermekvédelmi Központban kisgyermekes fiatal édesanyák elhelyezését biztosítják. Június 7-én három itt élő kisgyermeket keresztelt meg Kocsis Fülöp érsek-metropolita a hajdúnánási római katolikus templomban.

• Budapesten június 12-én rendezték meg az első országos organikus pedagógiai találkozó és szakmai napot, amelyre csaknem kétszázan érkeztek Magyarország minden tájáról és a határon túlról is. A programnak a SZÁMALK Szalézi Technikum és Szakgimnázium, Konferenciaközpont adott helyet.

• Kiss-Rigó László szeged-csanádi püspök június 15-én diakónussá szentelte Aleksza Jánost és Tapodi Krisztiánt, a szegedi Szent Gellért Szeminárium ötödéves növendékeit. A gyulai Nádi Boldogasszony-templomban bemutatott szentmise keretében a főpásztor megszentelte az olajokat, és az egyházmegye közössége nevében köszöntötte Bauer Csaba, valamint Perlaki Flórián idén jubiláló lelképásztorokat is.

Készítsünk születésnap ajándékot Afrékának!

Adjunk együtt enni éhező nigériai testvéreinknek!

Mindannyian ismerjük Afrékát, azaz Fodor Réka missziós orvost. Június 16-án, csütörtökön ünnepelte születésnapját. Arra hívtunk mindenkit, hogy készítsünk együtt születésnap ajándékot neki. Úgy szereztünk örömet, hogy segítettük missziós munkáját; a lapunk megjelenésekor már Nigériába utazott, hogy enni adjon az embereknek.

járvány idején vagy a Szent Márton-napi gyűlésünkön kifejezték, hogy egyek vagyunk, és nem hagyjuk magukra nigériai testvéreinket.

A drasztikusan megemelkedett árak miatt egyébként is kevesek által hozzáférhető alapvető élelmiszer, a rizs ajándékozásával szeretné a Fodor Réka és Csókay András idegsebész által vezetett alapítvány enyhíteni a kialakult humanitárius katasztrófa helyzetet Nigériában, az onitshai egyházmegyében.

Olvasóink támogatásukat közvetlenül az alapítvány számlájára juttathatták el, mellyel hozzájárultak egy nigériai család megmentéséhez az éhhaláltól. Az adományokból Afréka rizst vásárolt, és kérését követően a helyi egyházmegye segítségével eljuttatta a legrászorultabbakhoz.

Köszönjük mindenki nagylelkű segítségét!

(Afréka Alapítvány)

10101346-27099400-01004002

(IBAN: HU66 SWIFT kód: BUDAHUHB)

Kuzmányi István főszerkesztő
Fotó: Merényi Zita

Afréka legutóbb májusban járt Nigériában. Hazatérve arról számolt be, hogy a háború okozta világválság drámai méreteket öltött Afrikában, ahol egyébként is sok embernek a napi betevő megszerzése is nehézséget okoz. Ez a helyzet a pünkösdi terrortámadás nyomán még inkább súlyosbodott.

Látva a kialakult helyzetet, Fodor Réka Nigériába utazott, hogy segítsen a terrortámadás következtében kialakult egészségügyi veszélyhelyzetben – mivel Nigériában nincs közfinanszírozott egészségügy, ezért az onitshai egyházmegye által működtetett kórház is fogadott sebesülteket, az ő ellátásukat is támogatja.

Afréka az ország számos pontján, több plébánián, de az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus idején is lelkesedésével, derűjével és tanúságtételével erősítette meg szívünkben a hitet és a reményt. Tudjuk és tapasztaljuk, hogy a magas infláció okán mindannyiunknak nehezebb, mégis arra kértünk mindenkit, hogy segítsünk együtt azoknak, akik nálunk jóval nehezebb helyzetben vannak, konkrétan éheznek.

Bízunk olvasóink nagylelkű támogatásában, hiszen már olyan sokszor, akár a covid-

Pázmányos régészek sikere

Díjat nyert a balatonszemesei pálos kolostor feltárásáról szóló film

Az építészet kategória különdíját nyerte a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészeti és Társadalomtudományi Kara (PPKE BTK) régészeinek filmje a május 11–13-ig megrendezett 9. Savaria Filmszemlén. A dokumentumfilm a balatonszemesei Barát-dűlőn, a Zsigmond-kori pálos kolostor romjainál végzett kutatásokat mutatja be.

A Balatonszemesen élők mindig is tudni vélték, hogy a falutól délre, a közeli erdőben magasodó dombol-

dalon régen pálos szerzetesek éltek. Talán nincs is olyan helybéli, aki gyerekkorában iskolai kirándulás alkalmával vagy egyszerűen csak a kalandvágytól hajtva ne kereste volna az erdőben a remeték nyomait. A 21. századra azonban a kolostor emléke elhalványult.

Sebestyén Erzsébet – a szomszédos településen, Telekiben létrehozott Ordoszi Napsugár Alapítvány alapítója – 2009-ben indult el, hogy felkeresse az egykori kolostor feltételezett helyét. A hosszú gyalogtúra során egy meredek domb természetes teraszára érve, a földfelszínen az egykori

pálos jelenlét nyomaira bukkant: apró tégladarabokat és kis faragott kőtöredéket talált. Erzsébetet megragadta a táj szépsége és nyugalma. Elhatározta, hogy létrehoz egy emlékhelyet a balatonszemesei Barát-dűlő egykori remetéinek és a magyar pálos rend szellemiségének tiszteletére.

Az elképzelést cselekvés – egyeztetés, engedélyeztetési eljárások sora – követte. 2012. augusztus 18-án sokan vágtak neki az erdőnek, hogy felkeressék azt a helyet, ahol évszázadokig állt a balatoni tájat ékesítő, Mindszent nevet viselő pálos kolostor. Jeles alkalom miatt keltek útra:

Bátor Botond, a pálos rend tartományfőnöke megszentelte az alapítvány támogatásával létrehozott emlékhelyet.

Erzsébet azonban úgy érezte, többet is tehetne. Tárgyalásokba kezdett az illetékes hatóságokkal, melynek eredményeként a PPKE BTK Régészettudományi Intézete 2014-ben egy tervátsatás keretében munkához látott a Balatonszemes feletti erdőben az egykori pálos kolostor nyomait keresve.

Az intézet – melynek fő profilja az egyházi emlékek feltárása és kutatása – nemrég készült dokumentumfilmje

segítségével rendkívül izgalmas nyomozásra invitálja az érdeklődőket. Az egykori templom és rendház alapjait a szemünk láttára bontják ki a földből az egyetem régészei, hallgatók és oktatók és önkéntesek, akiknek nem volt egyszerű dolguk: a feltárás megkezdésekor igen kevés információ állt rendelkezésükre a lelőhelyről, mert a hazai pálos építészeti emlékekre jellemző módon a szemesi Mindszentkolostorról is csak kevés hiteles forrás maradt fenn. Az alapítás idejét sem lehet pontosan tudni: mindössze annyiny bizonyos, hogy az első ismert írott forrás 1325 körüli.

Az első török támadás 1542 nyarán érte a kolostort, az 1555-ös hadjárat következtében pedig teljesen megszűnt itt a szerzetesi élet. Az épületről ezt követően csak egy 18. századi forrás tesz említést, amelyből kiderül, hogy 1744-ben a templom és a rendház legtöbb fala még állt, ahogyan a sekrestye mellett a torony is. Hogy mi történt ezek után, amikor a helyiek, kincsvadászok és hobbi régészek kezdték bolygatni a helyszínt? A film lépésről lépésre vezet a nézőt, aki így egyre többet tudhat meg magáról a pálos kolostorról és a magyar alapítású szerzetesrend történetéről is.

A filmmel az alkotók a 2020-ban elhunyt Török József egyháztörténész, teológus, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karának oktatója és a pálos rendtörténet nemzetközi híró kutatója, valamint a 2018-ban elhunyt Sebestyén Erzsébet, az Ordoszi Napsugár Alapítvány alapítójának emléke előtt is tisztelgnek.

Forrás és fotó: PPKE BTK

